

ภิกษุณี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พูดถึงธรรมะ เวลาเราพูดถึงธรรมะกัน ทุกคนก็คิดว่าธรรมะนั้นเป็นสิ่งที่ร่มเย็น ไร้ ธรรมะนั้นร่มเย็นมาก แต่ถ้าเป็นธรรมะจริงๆ มันเหนือความคาดหมายนะ วิมุติสุข มันสุขได้อย่างไร เวลาเราสุขกัน ลมพัดความร่มเย็น เราก็มีความสุขของเราได้ เราก็คิดเอาอย่างนั้น พอดคิดเอาอย่างนั้น มันก็เป็นความคิดแบบโลกๆ เป็นสัญญาอารมณ์ใจ ยิ่งพอเรามีการศึกษานะ เรามาปฏิบัติธรรม เราว่าปัญญาชน มันดีมีความสุขได้ อย่างเช่น ความว่างๆ ทุกคนจะว่าความว่างหมด แล้วใครก็ว่าความว่าง

แล้วมาเรื่องสมาธิ เราจะบอกเลย สมาธิในปัจจุบันนี้นะ ผู้นำของเราเรื่องสมาธิยังไม่เข้าใจเลย แล้วบอกว่างๆ มีความสบายใจ ความสบายใจเหมือนสมาธิ เหมือนสมาธิใจอย่างเมื่อวาน โยมเขาจะกลับเขามาถาม เขาไปพิจารณากายเห็นกายหมดเลย เรบอกถ้าเห็นกายนะ ขึ้นต่อไปต้องวิภาคะ อุดคคหิมิตตามเสด็จ การปฏิบัติอริยสัจมันเป็นขั้นตอนของมัน เห็นกายใช้ใหม่เป็นอุดคคหิมิต วิภาคะ

วิภาคะ คือ นิमितมันจะแยกส่วนขยายส่วน แล้วถ้าพูดถึงถ้าเราเห็นนิमितแล้วใช้ใหม่ คือมันเราเห็นนิमितแล้ว ถ้าเราแยกส่วนขยายส่วน เราศึกษาขั้นต่อไปได้ แสดงว่าการเห็นกายของเราถูกต้อง ถูกต้องชอบธรรมหมดเลย

แต่ถ้าเราเห็นกายแล้วนะ แล้วเราแยกส่วนขยายส่วนไม่ได้เห็นใหม่ มันไม่ถูกต้องแล้ว นี่การได้มาถูกหรือผิด เช่น เราเข้าสู่ตำแหน่งหน้าที่การงาน เราขั้นตอนถูกต้อง เราสมัครงาน เราได้งานมาตามถูกต้องชอบธรรมหมด แต่เขาทำงานกันอยู่ เราไปทำโดยที่เราไม่มีตำแหน่งหน้าที่การงาน เราทำ งานนั้นเป็นผลงานขึ้นมาใหม่ นี่เหมือนกันพอเห็นกาย เห็นกาย นี้ครูพักลักจำ

ถ้าครูพักลักจำ มันให้เป็นขั้นต่อไป มันเป็นไปไม่ได้ พอมันเป็นไปไม่ได้ เราถึงบอกเขาบอกว่า เวลาเห็นกาย เห็นกาย คำว่าเห็นกาย สมุฏฐานที่มาของการเห็นมันหลากหลายมากเลย เห็นด้วยอะไร เห็นด้วยอำนาจวาสนาบารมี เห็นด้วยกรรม เห็นด้วยอุปาทาน เห็นด้วยกิเลส การเห็นมันหลากหลายมากนะ

นี่พอเห็นกายนั้นโดยสูตรสำเร็จใช่ไหม เวลาเราปัญญาชนใช่ไหม ถ้าจิตสงบแล้วพิจารณากาย เห็นกายพิจารณากายไปเลย แล้วพิจารณาอย่างไร เราถึงบอกว่าให้เขาแยกส่วนเลย ถ้าเขาเห็นกายจริง เขารู้จักกายของเขาเป็นความเห็นจริงให้มันวิภาค คือแยกส่วนขยายส่วนได้ จากอุคคหนิมิต เหมือนอุคคหนิมิตคือทุน

พอได้ทุนขึ้นมา มีทุนบ้างเราก็เอาทุนเราไปทำธุรกิจการค้าขึ้นมา ให้ได้ผลประโยชน์ขึ้นมา ถ้าได้ผลประโยชน์ขึ้นมาเป็นความถูกต้อง มันเป็นขั้นตอนต่อไป ถ้าขั้นตอนต่อไปไม่ได้ เราเอาไป เหมือนทุนของเราท้องตลาดเขาไม่ยอมรับ เราเข้าไปท้องตลาดเขาไม่ได้เลย เราจะเข้าไปท้องตลาด เราจะเข้าไปทำธุรกิจเขาไม่ได้ เพราะทุนของเรามันผิดแปลกไปกับทุนในท้องตลาดนั้น

ทุนท้องตลาดนั้น คือ อริยสัจ คือ ความจริงใจ ถ้าของเราเป็นความจริงเข้ามา เราเข้าไปสู่ความจริง มันต้องเป็นไปตามความจริงนั้นเลย

“เราบอกให้ขยายส่วน เขาบอกขยายไม่ได้”

อ้าว ขยายไม่ได้ ขยายไม่ได้ละ ขยายไม่ได้ไม่เท่าไร นี่ธรรมดา ทุกคนบอกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาเลยเห็นกาย อู๋ ง่ายมาก นี่เดินจงกรม โอ้โฮ มันเห็นกายนะ เห็นกายทุกอย่างทุกส่วนเลย คู่มือไหนมันก็เห็น ง่ายมากเลย

“บอกให้แยก แยกไม่ได้”

เห็นไหมการเห็น เห็นเหมือนกัน แต่ที่มาของการเห็น มันไม่ถูกต้อง

เราบอกถ้าไม่ถูกต้องกลับไปพุทโธเลย เห็นไหม พุทโธอย่างนี้ขึ้นมาที่เพราะว่าถ้ามันเป็นสัจจะความจริง ผู้รู้จริงมันเป็นความจริง มันบอกอริยสัจมันมีหนึ่งเดียว ความจริงมันมีอันเดียว ใครจะทำวิธีการไหนก็แล้วแต่ ความจริงคืออันนี้ ถ้าความจริงอันนี้แล้ว มันต้องเป็นอย่างนี้หมดเลย อริยสัจมีหนึ่งเดียว ธรรมะพระพุทธรเจ้ามีหนึ่งเดียว

แต่ไอ้ความเห็นหลากหลาย พอเห็นหลากหลาย มันหลากหลายหมดใช่ไหม แล้วในปัจจุบันนี้ ว่างๆ ว่างๆ แล้วการปฏิบัติด้วย มันไม่ว่างธรรมดา มันสลัดใจ สลัดใจแบบพวกเรา พวกเราทำมาหากินสุจริตชน เราทำหน้าที่การงานเพื่อเป็นคนที่ทำหน้าที่การงานใช่ไหม เราทำเพื่อสัมมาอาชีพะ

ไอ้พวกไม่ทำงานมันดูถูก โอ๊ย พวกนี้โง่มากเลย พวกนี้ลำบากเลย สู้ๆไม่ได้ วันๆ ลอยไปลอยมา ภูเขาเงินใช้ได้

นี่เหมือนกันปฏิบัติพอมารับเห็นพวกเรา เห็นพวกพระป่า เห็นพวกกรรมฐาน อดีตกัลมณูโยค เขาสงสารนะ เขาว่าพวกนี้ทำตัวให้ลำบาก โอ๊ย พวกนี้ทุกข์มาก พวกนี้โง่มากเลย ไอ้ของเขานี้ว่างๆ ว่างๆ สบายนะ ปฏิบัติง่าย แล้วมันก็เชื่อกัน พอเชื่อกันแล้วมันก็พิมพ์เป็นตำรากัน พอพิมพ์ตำรากัน มันส่วนมากใจ แล้วเวลาลูกศิษย์หรือคนที่เขามาปฏิบัติ เขามหาเรา

“เราบอกว่าผิด”

“ผิดได้อย่างไรหลวงพ่อ ถ้าผิดทำไมคนไปเยอะแยะเลย”

โลกเขาเอาตรงนั้นเอาจำนวนใจ เอาคนที่โดนหลอกได้มากใจ ยิ่งพอหลอกได้มากเสีย เยอะเว้ย ไอ้พวกเราเยอะกว่าไอ้พวกทำงานอีก ไอ้พวกทำงานมีไม่กี่คน โอ้โฮ เราเยอะเว้ย เราถูก โลกเขาถือกันอย่างนั้นนะ

“ถ้ามันผิดทำไมคนเยอะ มันผิดทำไมคนไปเยอะแยะเลย อู๊ย แน่นวัดแน่นวาไปหมดเลย”

ถ้าหลักนี้ต้องหลงตา เห็นใหม่ หลวงตาท่านบอกเลย “คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก” ดูพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เวลาจะไปลาสังขัย ไปศึกษากับสังขัย แล้วสังขัยสอนผิด “นั่นก็ไม่ใช่ นั่นก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ก็คือไม่ใช่” สุดท้ายปฏิบัติไปแล้วมันไม่ถึงที่สุดไปเจอพระอัสสชิ พระอัสสชิบอกเลย

“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ พระพุทธเจ้าสอนให้ดับที่เหตุนั้น”

ไปดับที่ต้นเหตุ ผลที่เกิดจากเหตุนั้นจะดับหมด พระสารีบุตรฟังแล้ว ผลวะ! เป็นพระโสดาบัน ไปบอกพระโมคคัลลานะเป็นพระโสดาบัน

ไปลาสัญญาชัง บอกลัญชัญนะ ผิด! ให้สัญญาชังละทิฏฐิแล้วไปหาพระพุทธเจ้าเถอะ ลัญชัญจะได้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาสักองค์หนึ่ง ลัญชัญไม่ยอมไป

ลัญชัญถามกลับ “คนในโลกนี้คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก”

พระสารีบุตรพระโมคคัลลานะบอกว่า “คนโง่มากกว่าคนฉลาด”

“ฉะนั้นเธอ ๒ คนไปอยู่กับคนฉลาดเถอะ เราจะอยู่กับคนโง่ เพราะคนโง่มัน หลอกง่าย”

ไม่ใช่ๆ ว่างๆ ว่างๆ หลอกง่ายมากเลย ไม่ใช่ๆ ปฏิเสธนี่ แล้วพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะก็ไปอยู่กับพระพุทธเจ้า ไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอนจนเป็นพระอรหันต์ แต่ลัญชัญก็เป็นศิษย์ไปอย่างนั้น

แล้วในปัจจุบันนี้ปัญญาชน ปัญญาชนไปศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า สอนถึงการปล่อยวาง สอนถึงความว่าง “แต่ความปล่อยวางของพระพุทธเจ้าปล่อยวางแบบเศรษฐีมหาเศรษฐี” เราเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีมีเงินข้าวของเงินทองเก็บไว้มหาศาลเลย แล้วสละทิ้งได้ ปล่อยวางได้ อันนั้นถึงเป็นความจริง แต่นี้เป็นคนทุกตะเข้ใจ เป็นหนี้เป็นสินล้นพ้นตัวเลย บอกว่าว่างๆ ว่างๆ มันก็เอานะสิ

คำว่า เศรษฐีมหาเศรษฐีนี้ละ คนเรานี้ทำมาหากิน จนมีแก้วแหวนเงินทองมากขนาดนั้น แล้วเสียสละใครจะยอมเสียสละ คำว่า เสียสละ คือ ความคิดใจ คือ ทิฏฐิมานะ ใจ แล้วมันเสียสละอันนั้นออกไปได้ ข้าวของเต็มบ้านเลยนะบอกไม่ใช่ของเรา มันเป็นเรื่องของสังคม มันเป็นเรื่องสมบัติสาธารณะ

ผู้ใดมีปัญหาหาเงินหาทองมาได้ก็หามาได้ตรงนั้น แต่เพราะสิทธิของเรา เราว่าเป็นของของเรา แต่ความจริงมันเป็นของเราชั่วคราว ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่ ถ้าเราตายไปหรือเราใช้จ่ายไป มันไม่ใช่ของของเราหรอก

ถ้ามันรู้จริงเห็นไหม มันละที่ใจ สมบัติก็กองอยู่ในบ้านเต็มบ้านอย่างเดิมนั้นแหละ แต่หัวใจนี้มันไม่วิตกกังวล ไม่เป็นจีจี้ขี้ขี้มัน ไม่ไปเดือดร้อนกับมัน แต่ถ้าเราไม่มีตรงนี้นะ โอ้โฮ มันยื่นเฟ้านะ มันยิ่งกว่าตุ๊กแก มันเฟ้าแต่ทองมัน กลัวมันหาย มันไม่ไปไหนด้วย มันจะวนอยู่นั่นนะ วนอยู่กับความคิดใจ

ฉะนั้นการปล่อยวางต้องปล่อยวางแบบเศรษฐกิจ หลวงตาท่านใช้คำว่า เศรษฐีธรรม เศรษฐีธรรมคือรู้จักจริงตามความจริงแล้ววางไว้ตามเป็นจริง แต่เราไม่รู้จริง เราไปรู้จัก จำว่าสร้างภาพว่ามันเป็นผลมันเป็นความว่างอย่างนั้นๆ แล้วก็ว่ามันเป็นความว่าง

ส่วนใหญ่ ทีนี้ถ้าคนไม่มีหลักนี้ มันจะเอาอะไรไปค้ำข้างกับเขาละ แล้วก็บอกว่า ว่าง ว่างเราก็ย้อนกลับ ใครว่าว่างนะ เราบอก ว่างนี้เป็นอจินไตย อจินไตย ๔ อจินไตย ของพระพุทธเจ้านะ พุทธวิสัย กรรม โลก ฌาน เรื่องความว่าง เรื่องสมาธิ เพราะสมาธิไม่มีกฎเกณฑ์ว่าใครจะสูงต่ำได้แค่ไหน เพราะมันลึกซึ้งมากกว่านั้นอีก แล้วคนเราสมาธิ ขนาดไหนก็แล้วแต่

ถ้าคนมีปัญหามาก สมาธิพอประมาณปั๊บ มันใช้ปัญญาไป สมดุล มันสมมุจเฉทเลย สมดุล คำว่าสมาธิมาปฏิปทา คำว่าสมดุล คือ สติ สมาธิ ปัญญา มันกลมกล่อมเป็นเนื้อเดียวกัน มันเป็นมรรคธรรมจักร แล้วเข้าไปทำลายกิเลส ผลั้วะๆ แต่คนอย่างเราคน หยาบ คนกิเลสหนา คนสันดานหยาบมากเลย สมาธิเราต้องสร้างให้เต็มทีเลยนะ ต้องมีกำลังเต็มทีเลยนะ แล้วปัญญาเต็มทีเลย เราถึงชำระกิเลสของเราได้เป็นครั้งคราว

คือ ปัญญาของคน ระดับของคน ความยึดติดของคนมันไม่เท่ากัน จริตนิสัยของคนไม่เท่ากัน มันถึงไม่มีอะไรเท่ากันหรอก การปฏิบัติไม่มีอะไรเท่ากัน มันอยู่ที่ว่าใคร คิดมากติน้อย นิสัยของใครมันยึดมากยึดน้อย ถ้ายึดได้น้อย คุณ อารมณ์เราเหมือนกัน บางทีของใหม่ๆ มา โอ้โฮ รักมาก หวงมากเลย พอเมื่อเข้าอยากทิ้ง พออยากทิ้งพิจารณา มันปล่อยง่ายๆ นะเพราะมันจะทิ้งอยู่แล้ว

แต่พอได้มาใหม่ๆ อยู่ ไม่ได้ของเรานะ พิจารณาจนตาย มันก็ไม่ปล่อยนะ อยู่ หา มาเกือบได้ แม้แต่ความคิดเรายังหลากหลายขนาดนี้ ของที่เราได้มามันยังหลากหลาย แล้วเวลาจิตคนมันหลากหลายขนาดไหน

ฉะนั้นสติ สมาธิ ปัญญา คำว่าปัญญา ปัญญาอย่างไร แล้วมันจะทิ้งอย่างไร คนที่ พุดถึงความเป็นจริง คนที่ปฏิบัติจริงเขาจะรู้ตรงนั้นนะ ไม่อย่างนั้นมันจะมีบัว ๔ เหล่า ทำไม บัว ๔ เหล่านี้ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติง่ายรู้ยาก ปฏิบัติยากรู้ยาก ปฏิบัติยากรู้ง่าย บาง คนปฏิบัติเกือบเป็นเกือบตายนะ ปฏิบัติยากด้วย รู้ยากด้วย บางคนปฏิบัติยากแต่รู้ง่าย บางคนปฏิบัติง่ายแล้วรู้ง่าย ปฏิบัติง่าย ง่ายๆ ทำง่ายๆ แต่รู้ยากมาก บัว ๔ เหล่ามันมีอยู่แล้ว

แล้วคนมีระดับอย่างนั้นแล้วจะมาสอนนะ เราเจอมาก แล้วทุกคนคิดอย่างนั้น
อยากสร้างพระดี อยากทำให้คนดี แล้วก็เกณฑ์กันในทางการปฏิบัติให้เห็นไหม ต้องสร้าง
พระกรรมฐาน ต้องสร้างครูบาอาจารย์กรรมฐาน ถ้าอย่างนี้ไปเจอหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่น
เอาตายเลย

หลวงปู่มั่นบอกต้องเอาตัวเองให้รอดก่อน ในมุตโตทัยหลวงปู่มั่นบอกเลย ธรรม
ของพระพุทธเจ้าสุดยอดเลย แต่ไปสถิตในหัวใจของใคร ถ้าสถิตในใจของปุถุชนนะ
ละอะด้วยขี้ดิน ทองคำอยู่ในดินมันโดนดินครอบงำมันอยู่ ธรรมอยู่ในจิตใจของพระ
โศคาบัน มันก็มีความบริสุทธิ์ขึ้นมา ๒๕ % ไปอยู่ในหัวใจของพระสัทธา ๕๐ % ไปอยู่
ในหัวใจของพระอนาคา ๗๕ % ไปอยู่ในหัวใจของพระอรหันต์ ๑๐๐ % ธรรมสถิตใน
หัวใจของใคร

นี่ถ้าธรรมไม่สถิตในหัวใจของใครเลย ถึงแสดงธรรมพระพุทธเจ้านั่นนะ แต่มันก็
ละอะไปด้วยกิเลสของเรา คือดินที่มันพอกทองคำอยู่นั่นนะ เพราะเรามีกิเลสตัดหาความ
ทะยานอยาก เราไม่รู้จริงในธรรมนั้น มันเป็นไปไม่ได้หรอก

หลวงปู่มั่นถึงบอกต้องปฏิบัติเอาตัวรอดให้ได้ก่อน ถ้าปฏิบัติเอาตัวเราให้รอดได้
ถึงจะสอนได้ ถ้าปฏิบัติเอาตัวรอดไม่ได้ไปสอนใคร ตาบอดนะ ไปๆ เราไปกันละอะจะ
ขึ้นเขา กูก็บอด ลงเหวเหมือนขึ้นเขานะ ไปเราจะขึ้นเขากันละอะ ไหลลงไปเรื่อย พวกกัน
ไปเป็นแถวเลยนะ บอกขึ้นเขา ลงเหว! คนจะขึ้นเขาเป็นนักไต่เขา มันผ่านเขา มันรู้เขา
แล้วมันถึง...

นี่พูดถึงพระกรรมฐาน มันอยู่ตรงนี้ แต่เดิมเราในการปกครองของเรา มันมีคันถ
ธุระ คือ ฝ่ายปกครอง คือ ทางปฏิบัติ วิปัสสนาธุระ สุดท้ายแล้ววิปัสสนาธุระ มันน้อยลง
เพราะเราศึกษาทางประวัติศาสตร์อยู่ ตั้งแต่สมัยอยุธยาเรามันมี คูอย่างพระนเรศวร วัดป่า
แก้ว พระนเรศวรไปทำยุทธหัตถี กองทัพยกไปแล้วเวลาออกรบ ช้างมันตื่น พอช้างมัน
ตื่น ช้างนี้มันก็ตื่นไหลเข้าไปในข้าศึกเลย

นี่ทหารที่ตามไป แม่ทัพไปแล้ว ไปไม่ทัน นี่ไปไม่ทันแล้วพระนเรศวรเข้าไปอยู่ใน
ในเหตุการณ์วิกฤติ ก็เลยใช้ปฏิภาณแก้เอาชีวิตรอดใจ ก็ทำพระอุปราชทำยุทธหัตถีเลย ก็
ชนะ พอชนะกลับมา พอแม่ทัพเสียชีวิตก็ขวัญกำลังใจของข้าศึกก็ไม่มีแล้ว กองทัพก็รบ
ชนะกลับมา

ที่นี้รับชนะกลับมา อันนั้นมันเป็นการตกกระไดพลอยโจน พอกลับมาถึงราชวังประชุม แล้วสั่งประหารชีวิตแม่ทัพนายกองทั้งหมดเลย บอกว่า แม่ทัพนายกองปล่อยให้กษัตริย์หลุดเข้าไปในกองทัพของข้าศึก ทำอย่างนี้ได้ยังไง สั่งประหารชีวิตหมดเลย พอสั่งประหารชีวิตหมดเลย นี่ไง พระสังฆราชวัดป่าแก้ว อาจารย์อะไรวัดป่าแก้วนั้นนะทุกคนก็แบบว่าพยายามแก้ไขเหตุการณ์ไง ก็เข้ามาเทศน์โปรด มาขอ มาขอประจำ

บอกว่า พระนเรศวรก็เปรียบเหมือนพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเวลาเป็นเจ้าชายสิทธิ์ดะ อยู่กับปัญจวัคคีย์ ปัญจวัคคีย์อุปฐากอยู่ที่ไม่สำเร็จสักที พอปัญจวัคคีย์ทิ้งไป พระพุทธเจ้าอยู่ได้องค์เดียวพออยู่องค์เดียวก็มีโอกาสวิปัสสนา ได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า

พระนเรศวรก็เหมือนกัน ถ้ามีแม่ทัพนายกองไป กิตติศัพท์ของกษัตริย์มันก็ไม่ขจรขจาย เวลาพระนเรศวรหลุดเข้าไป เหมือนถูกทิ้งเข้าไปอยู่ในกองทัพ แล้วเข้าไปแสดงปฏิภาณ เข้าไปแสดงศักยภาพได้สำเร็จชนะข้าศึกมา มันก็ทำให้พระนเรศวรได้มีชื่อเสียงขจรฟุ้งไปทั่วแคว้น พุคจนพระนเรศวรใจอ่อน ยกโทษให้

นี่พระป่า เห็นไหม ฝ่ายวิปัสสนาธุระ มันมีมาตลอด แต่สุดท้ายแล้ว ตอนตั้งแต่พอมันเสียกรุงอะไรมา มันน้อยลงๆ ยุบไปไง พอยุบไป ตอนนี้นันก็ยุบการปกครองมาอยู่ในคันถธุระด้วย ที่นี้พอกันถธุระอยากได้วิปัสสนา อยากได้พระกรรมฐาน ก็คิดดูสิอยากกระทำกัน ใอนี้พูดอย่างนี้ไม่ใช่ว่าแบ่งแยกนะ มันเพียงแต่ว่า บวชมาด้วยกัน เพียงแต่ว่าการปกครอง ถ้ามีวิปัสสนาธุระ มันมีครูบาอาจารย์ที่รู้จริงคอยชี้แนะ คอยตัดสินได้ไง

มันเหมือนคันถธุระเห็นไหม มีเจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด ผิดถูกเจ้าคณะจังหวัดเขาต้องตัดสิน ดูอย่างสมเด็จพระสังฆราช ถ้าพระองค์ไหนผิด ท่านสั่งให้สึก ต้องสึกภายใน ๓ วัน มันเป็นกฎหมายอาญา ต้องสึก ภายใน ๓ วันถ้าไม่สึกต้องติดคุก ๖ เดือน มันมีอำนาจ อำนาจของฝ่ายปกครอง เขามีอำนาจของเขา แต่นี่อำนาจของฝ่ายวิปัสสนาธุระเห็นไหม อำนาจก็อยู่ตรงที่ตัดสินว่า ภาวนา สมาธิเป็นสมาธิหรือเปล่า อย่างที่เป็นสมาธิๆ มันมีอยู่ในประวัติไง

ประวัติที่ว่า มีพระองค์หนึ่งทางภาคอีสาน เข้าใจว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ ที่นี้สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ พิมพ์ ท่านก็เอา ๘ ประโยค ๕ องค์หรือไง เอามาตรวจสอบไป ตรวจสอบพระปฏิบัติองค์นี้เป็นพระอรหันต์ ตรวจสอบอย่างไร ๘ ประโยคนะ

พระองค์นั้นก็ปลิ้นไปปลิ้นมาอย่างนั้นนะ ตรวจสอบไม่ได้หรอก เพราะไม่มีวุฒิวุฒิในการปฏิบัติไม่มี แต่ ๘ ประโยคหมด สุดท้ายแล้วหลวงปู่มันลงมาจากเชิงในใหม่จะขึ้นไปอีสาน ก็นั่งรถไฟมา มาพักอยู่ที่วัดบรมนิวาสหรืออย่างไร ก็เลยแบบว่าเอาพระองค์นี้มาหาหลวงปู่มัน นี่ไงวิปัสสนาธุระ

หลวงปู่มันบอกให้พุดมา หลวงตานั้นก็พุดเลยว่า จิตเขาเป็นอย่างไรๆ หลวงปู่มันชี้ปั้งเลย “เอ็งคิดสมาธิ” แค่นี้ พระหลวงตาดองค์นั้นก็มลงกราบหลวงปู่มันเลย “ครับผม” ไม่กล้ากระดิกเลย เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเอ็งคิดสมาธิ กี่ว่างๆ นี่เป็นคิดสมาธิ

ถ้ามันจะบอกว่า “ก็ผมสิ้นกิเลสแล้วไง” “สิ้นอย่างไร” นี่ไง นี่ที่หลวงตาไปคุยกับหลวงปู่แหวนไง ถ้าไม่รู้มันเอาอะไรถาม มันยอมรับด้วยเหตุผลนะ ถ้าพุดถึงถ้ามันถึงนะ ตายเลย เพราะอะไร เพราะมันพุดว่ามันไม่มีเหตุผลไง มันไม่มีอะไรรองรับไง มันพุดมาด้วยสัญญาอารมณ์ไง พอบอกเอ็งคิดสมาธิ ยอมรับ จบ

แต่ถ้าไม่ใช่วิปัสสนาธุระ เอากันไม่อยู่หรอก ขนาด ๘ ประโยคตั้งก็องค์นะ ล้อมแล้วล้อมอีก เอาไม่อยู่ ปลิ้นไปปลิ้นมา ปลิ้นมาปลิ้นไป ไม่รู้ ฉะนั้นเวลาปฏิบัติ การปฏิบัติถ้ามีวิปัสสนาธุระนะ พระนี้ภาษาหลวงปู่มันทำนรื้อพื้นมา แต่มันจะตั้งเป็นคณะขึ้นมาไม่ได้หรอก มันอยู่ในปกครองอย่างนี้มันก็ไม่เสียหายอะไร เพียงแต่ถ้าผู้ปกครองหัวใจกว้างนะ

หัวใจกว้างหมายถึงว่า ต้องปล่อยให้เขาทำหน้าที่ของเขา ตามหน้าที่ของเขา แต่ถ้ายังหัวใจไม่กว้างนะ แล้วจะให้พระปฏิบัติให้วิปัสสนาธุระทำหน้าที่คันถธุระไปด้วย ใจคือให้ไปตั้งตำแหน่งหน้าที่ให้ยุ่งเลย ไม่ต้องตั้งตำแหน่งให้

ตำแหน่งของเราก็ตำแหน่งเอาชนะตัวเองนี่แหละ สำคัญมาก เราขนาดเอาชนะตัวเองให้ได้ แล้วศึกษาเพื่อค้นคว้าเพื่อประโยชน์นะ

ไอนี้พุดถึงในการปฏิบัติ ที่ทุกคนปรารถนาทั้งนั้น อยากจะให้ไปดีแต่มันสำคัญที่ว่าหัวหน้า จะเอาไปดีเพราะเหตุใดอันนี้อันหนึ่ง อันที่สองถ้าหัวหน้าที่ไปดีอันที่หนึ่งนะ ไม่มีอะไรแอบแฝงในใจนะ แต่อย่างที่สอง มันมีที่แอบแฝงในใจด้วย คือตัวเองก็รู้ว่าอยู่ว่าไม่รู้ แต่ก็สอนกันไปสอนกันมา เวลาออกไปเข้ามา ท่านพุดอย่างนั้น ก็ตำราว่าอย่างนั้น ตำราอย่างนั้นรับผิดชอบยังไ

ตำราว่าเอ็งเข้าใจอะไรบ้าง เพราะคำว่าตำราว่า คู่มืออย่างทางการแพทย์รักษา ตำราก็บอกทำอย่างนั้นๆ เราก็อ่านตำรายู้อ แล้วรักษาได้ใหม่ อ้าว หนังสือตำราแพทย์มันก็มีวางขายท้องตลาดนะ เวลามาเราก็เปิดตำราสิ ตำราว่าอย่างนั้น กูก็คิดว่า อ้าว นิดอย่างนี้ละ นิดได้ใหม่ ไม่ได้หรอก เอาตำราว่าอย่างนั้น มันเป็นไปได้

แต่ถ้ารู้จริงตำราวางไว้เลย ตำรามันก็บอกไว้อย่างนั้น แต่เราทำได้จริงแล้วนะ เราเห็นอาการเป็นได้หมดเลย แล้วประสาเราด้วย มันกว่าจะเป็นจริงขึ้นมา เพราะเราอยู่นี่นะ เราคิดว่าเราเป็นพระองค์หนึ่งอยู่ในวงการของพระ แล้ววงการของพระ เวลาครูบาอาจารย์ อย่างเช่น หลวงปู่มั่น พระยอมรับมาก

แล้วในปัจจุบันนี้ ส่วนใหญ่แล้วในปัจจุบันนี้ ในกรรมฐานก็ยอมรับหลวงตามาก ยอมรับหลวงตา หลวงตาท่านบอกเลย ท่านเป็นผู้นำของกรรมฐาน แต่เวลาท่านตัดสินใจบางอย่าง ตัดสินในเรื่องการภาวนา ท่านยังไม่พูดหมดเลย ท่านไม่พูดหมดนะ ท่านพูดของท่านระดับเดียวกับท่านนั้น เพราะถ้าพูดหมดนะ ทางโลกรับไม่ได้เลย

ท่านพูดถึงระดับที่ว่าให้พอฟังเข้าใจได้ ทางโลกยอมรับเหตุผลนั้นได้ คำว่ายอมรับเหตุผล มันเป็นโลกแล้ว ชรรมะมันเหนือโลกนะ นี่คำว่ายอมรับเหตุผลพูดออกมาเพื่อเหตุผลที่โลกเข้าใจได้ นี่พอโลกเข้าใจได้บ้าง พอเข้าใจได้ ทุกคนก็ต้องเข้าไปคิดว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ ความจริงมันลึกกว่านั้นเยอะ มันยังมีความลึกลึกกว่านั้นอีก

แต่ถ้าพูดออกมาแล้ว มันเป็นเรื่องที่จริงที่ว่า อย่างเช่น เรื่องจิตวิญญาณเห็นใหม่ เรื่องจิตวิญญาณทางวิทยาศาสตร์ยอมรับได้ใหม่ เรื่องจิตวิญญาณทางวิทยาศาสตร์ยอมรับไม่ได้นะ ในปัจจุบันนี้ก็ยอมรับไม่ได้ ทั้งๆ ที่สงสัยอยู่ แต่ยอมรับไม่ได้เรื่องจิตวิญญาณยอมรับแต่เรื่องวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ได้

คำว่า พิสูจน์ได้ ทางจิตมันพิสูจน์ได้ยิ่งกว่าทางวิทยาศาสตร์อีก ถ้าพิสูจน์ไม่ได้ เราเป็นพระอรหันต์ไม่ได้หรอก เพราะคนที่สงสัย คนที่มีกิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจ คือเราเท่านั้นนะ ครูบาอาจารย์ที่สอน อย่างเราไปเรียนทางวิทยาศาสตร์ อาจารย์สอนก็คืออาจารย์สอน ตำราสอนก็คือตำราสอนนะ แต่เราเข้าไปศึกษาเราเข้าใจ อันนี้พิสูจน์ได้ แล้วทางวิทยาศาสตร์เห็นใหม่ ถ้าพิสูจน์แล้ว ๒๕ % ที่ทำได้ พิสูจน์แล้วเป็นอย่างนั้น ให้ถือว่าใช่ แล้วมัน ๑๐๐% ใหม่ ๑๐๐ % วิทยาศาสตร์ยังบอกว่ค่า ๑๐๐% ไม่มีมันค่ามีการเปลี่ยนแปลง

แต่ทางธรรมะ ๑๐๐% เพราะสิ่งที่สงสัย สิ่งที่เป็นเบื้องต้นเลย คือความสงสัยของเรา คือหัวใจของเรา แล้วถ้ามันยังมีรากเหง้าในหัวใจของเรา มันจะพ้นออกไปได้อย่างไร มันต้องทำลายที่นี้ให้หมดเลย แล้วที่นี้พิสูจน์ อะไรพิสูจน์ จิตมันสงบอย่างไร แล้วมันเห็นอย่างไร มันพิสูจน์อย่างไร แล้วมันรู้แล้ว

คำว่ารู้แล้วมันเป็นห้องทดลองวิทยาศาสตร์ กลางหัวอกเรา มันเอาออกมาพูด เอาห้องทดลองมาใช้เขาไม่ได้ แต่มันพูดออกมาได้ มันพูดออกมาจากความรู้สึกของเรา ความรู้สึกเห็นใหม่ กับตัวธรรม ความรู้สึกนี้มันเทียบเคียงออกมาเป็นเหตุเป็นผล แต่ความจริงคือในห้องทดลองวิทยาศาสตร์อันนี้ มันสำคัญกว่า แต่เวลาพูดออกมา พูดออกมาเพื่อสื่อความหมาย เพื่อให้เข้าใจกันได้

นี่มันออกไม่ได้เห็นใหม่ เขาเรียกเป็นสันติภูมิจิโก รู้จำเพาะตน รู้จำเพาะตนนะ ความรู้จำเพาะตนนะ อันนี้ถ้าผู้ปฏิบัติจริง รู้จริง เห็นจริง มันจะเข้าใจตามความเป็นจริง เราอ่อนเกมออก นี่อ่านเกมออกนี่ ประสาเรานะ ต้นไม้ต้องมีเปลือก ไม่มีเปลือกต้นไม้อยู่ไม่ได้ ประสาเรา ประสาครูบาอาจารย์เรา สังฆธรรมมันมีจริง แต่มันอาศัยอยู่ในสังคม

ในสังคมนั้นมีคนดีและคนชั่ว นี่มันคนดีคนชั่ว คนชั่วที่เข้ามาในศาสนา ครูบาอาจารย์ท่านก็ให้โอกาส ให้คนชั่วได้กลับตัว ถ้าคนชั่ว คนที่มีกิเลสตัดหาความทะยานอยากเข้ามาปฏิบัติแล้ว มันกลับเนื้อกลับตัว มันทำความดีของมันเห็นใหม่ เพราะธรรมะต้องการตรงนี้ ธรรมะต้องการความบริสุทธิ์ของใจ ทำให้หัวใจของคนเปลี่ยนแปลง

ถ้าคนชั่วเข้ามาแล้ว มันไม่ยอมเปลี่ยนแปลงของมัน แล้วมันเข้าไปเห็นผลประโยชน์ เข้าไปเห็นลาภสักการะเห็นใหม่ โมฆบุรุษตายเพราะลาภ ชื่อเสียง สักการะ พอมันเข้าไปในสังคมของบัณฑิต มันเข้าไปได้หัวใจมัน มันเข้าไปได้ศักยภาพ มันยังหลงตัวมันเอง มันยังทำชั่วเข้าไปใหญ่เลย

นี่ชั่วคราวนี้ไม่ชั่วธรรมดา ชั่วแบบแนบเนียน ชั่วแบบซ่อนเล็บซ่อนคม เปลือกนอก อู้อู้อย นักปราชญ์ราชบัณฑิต นำเคารพเลื่อมใส แต่ข้างในเปรต! แล้วโลกดูกันไม่ออก แล้วโลกไม่เข้าใจ

ฉะนั้นถึงบอก บางอย่างมาๆ ถึงบอกสังคมรับไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้ ถ้าไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้ มันก็กรรมของสัตว์นะ เราพยายามป้องกัน ป้องกันไม่ให้เข้ามาอยู่กับของเรา

เพราะเราับเรื่องอย่างนี้ไม่ได้ นิสัยมันตรงไปตรงมาอยู่แล้ว ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ว่ากันตามเหตุผล แล้วตามเหตุผล เราก็รับกันตามเหตุผล ใช่ว่าพูดถึงเขาเรียกอะไรนะ ผลไม้ในตะกร้าเดียวกัน ไก่ในข่งเดียวกันไง คือพวกเราก็ลูกศิษย์ครูบาอาจารย์เดียวกันนั่นแหละ

ทุกคนก็นับถือหลวงตาเป็นอาจารย์ เราก็นับถือหลวงตาเป็นอาจารย์ มันก็เหมือนไก่ในข่งเดียวกัน พอไก่อยู่ในข่งเดียวกัน แล้วเราจิกตีกันเอง แต่ไม่ได้จิกตีนะ บางอย่างเขาจะทำอย่างไร เป็นอิสระของเขา แต่เราพยายามกันของเราให้เป็นอิสระของเราไว้ เพราะไก่ในข่ง

เวลาเราเข้าไปในสังกมณะ เราไปทำวัตร ไปทำอะไร ก็พระชุดเดียวกันนี้แหละ ก็รู้จักกันทั้งนั้นนะ แล้วลูกศิษย์ลูกหาที่เหมือนกัน ยิ่งหลวงตาที่ว่าเห็นใหม่ ที่เขาไปหาหลวงตา หลวงตาท่านไม่พูดนะ ท่านรู้ผิรู้ถูกเห็นใหม่ ท่านรู้อยู่นะ แต่อย่างว่ามันกรรมของสัตว์ แล้ววุฒิภาวะเขาแค่นั้น เขาแค่ได้มาทำบุญของเขา มันก็เป็นบุญแล้ว แล้วถ้ามีอะไรขัดใจ ผิดใจเขา เขาก็ตีตัวออกห่างไป ก็เรื่องของเขา

เราไม่ต้องไปยุ่งกับใครหรอก อยู่ในหลัก เพราะเอาจริงๆ นะ เรายกขาตัวเรา เพราะทำไม่รู้ไม่หนำ เพราะสักวันหนึ่งเราต้องตาย เราไม่สามารถจะดึงใครไปได้ด้วย จะแบกรับภาระใครได้หรือ แต่ในเมื่ออยู่ด้วยกัน เราก็อยู่กันด้วยปฏิสันถารที่ดี เราอยู่กันด้วยยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ถ้าเขาไม่ดี หรือเขาไม่ฟังเสียง ก็ต้องให้เขาออกไป เท่านั้นนะ แต่เขาจะมาทำส่วนใหญ่ให้เสียไม่ได้ นี่พูดถึงไก่ในข่งเดียวกัน ทุกอย่างในข่งเดียวกัน นี่เราต้องรักษาตัวเรา

รักษาตัวเราแล้ว เราไม่ได้จิกตีใครนะ แต่วันนี้เราพูดแรง พูดแรงเพราะอะไรรู้ไหม เพราะโลกเขามีความเกรงใจ เขามีการเกรงใจกัน พอความเกรงใจอะไร เขาไปรับมาด้วยเสียหาย ไม่ต้องเกรงใจหรอก บอกว่าหัวหน้าเหมือนกับยักษ์เลย กินทุกคนเลยนะ ใครทำผิดมากินหมดเลย บอกเลยไม่ต้องเกรงใจ

ถ้าใครจะฝากอะไรมา บอกไม่ได้หรือก ยักษ์ที่วัด อู้อู้อู่มาก กินหมดเลย แล้วไม่ต้องเอาอะไรมา ถ้าใครจะฝากอะไรมา ให้มาฝากเราเอง ให้มาหาเรา ให้มันมาเจอกับยักษ์ยักษ์ก็ต้องเอาเขี้ยวสู้กับมัน มันเป็นอย่างนั้น ลูบหน้าปะจมูก เพราะพวกโยมเป็นอย่างนี้

เราอยู่กับหลวงตาเห็นไหม ภาษาบาลีท่านพูด เราจำไม่ได้ ธรรมะไม่มีลูบหน้าปะจมูก เวลาพระมา ท่านถาม ตอบไม่ได้ ไล่ ออก ไล่เข้าไป ใครเข้าหาหลวงตาตัวสั้นหมด ต้องพูดคำไหนคำนั้น ไม่มีการลูบหน้าปะจมูก ต้องเสมอกัน เหมือนกัน เสมอภาค ผิด เป็นผิด ถูก เป็นถูก แล้วยิ่งพระยิ่งสนิทนะ ยิ่งเอาหนัก เอาหนักเพราะอะไร เพราะพวกนี้รู้แล้ว ตั้งใจแล้ว ยังผิดอยู่

แต่คนที่เขาไม่รู้ผิดพลาดท่านให้อภัย ยิ่งพระที่อยู่ใกล้ๆ ยิ่งกลัวมาก อยู่ไกลไม่กลัว ยิ่งอยู่ใกล้ยิ่งกลัว เพราะถือว่าได้ฝึกฝนเต็มที่แล้ว แล้วยังผิด ถ้าผิดคือขาดสติ เวลาท่านสอน ท่านสอนเพราะให้มีสติสัมปชัญญะ การกระทำอย่างไร เคยทำสิ่งไร ทำครั้งที่ ๒ มันควรจะดีขึ้น ไม่ใช่ทำสิ่งใดแล้วครั้งที่ ๒ ที่ ๓ มันยิ่งเสียหายไป ท่านเอาเต็มที่เลย นี่ท่านฝึกคน ฝึกคนให้ดีขึ้น

คนเราคืออย่างนี้ ดียิ่งกว่าที่เราเป็นอยู่นี้ยังมีอยู่ ต้องพัฒนาอยู่ตลอดเวลา การพัฒนาขึ้นไปเพราะอะไร เพราะเรายังไม่สิ้นถึงเป็นพระอรหันต์ ถ้าสิ้นเป็นพระอรหันต์แล้วจบ เวลาท่านเทศน์นะ เราพูดบ่อย เวลาเราอยู่กับท่าน สมัยอยู่กับท่านนะ หลวงปู่ที่นั่งฟังเทศน์ด้วย ท่านเทศน์จบท่านจะถามหลวงปู่ทุกทีเลย เพราะหลวงปู่เป็นพระอรหันต์ ท่านก็เป็นพระอรหันต์ แล้วเทศน์อยู่ด้วยกัน

แล้วพระทั่วไปไม่ใช่พระอรหันต์ พระปฏิบัติ พระกำลังฝึกฝนอยู่ เทศน์จบ “ทีเนอะ ธรรมะเป็นอย่างนั้นเนอะ” ก็ว่าพระอรหันต์กับพระอรหันต์พูดกันไง เพราะพระอรหันต์เทศน์ แล้วพระอรหันต์ฟัง ความดีที่สิ้นสุดกระบวนการแล้ว ท่านเทศน์สอนพระ ท่านไม่ได้เทศน์สอนหลวงปู่ แต่หลวงปู่เป็นผู้เคารพท่าน เวลาลงอุโบสถ เวลาเทศน์ก็ลงมาฟังด้วย

มันเหมือนพระสมัยพุทธกาล พอสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็นั่งวิตกวิจารณ์ขึ้นมาว่าเราเป็นพระอรหันต์แล้วต้องลงอุโบสถไหม ต้องปลงอาบัติไหม ต้องทำเหมือนพระไหม พระพุทธเจ้ามาต่อหน้าเลยนะ พระพุทธเจ้ามาด้วยฤทธิ์เลย

“ถ้าเธอไม่ทำเป็นตัวอย่างแล้วพระจะเอาอะไรเป็นตัวอย่าง สิ้นกิเลสแล้วเป็นเรื่องสมบัติส่วนตัว สักกมสงฆ์เป็นเรื่องของสักกมสงฆ์ เธอควรทำอย่างไรเพื่อประโยชน์”

พระองค์นั้นก็เลยกลับมาเป็นพระปกติ คือพระธรรมคา ใจเป็นพระอรหันต์ แต่ก็ยังทำพิธีกรรมเหมือนกับสงฆ์ทั่วไป เพราะพระอรหันต์ไม่มีอาบัติ ไม่มีอะไรทั้งสิ้น แล้วปลงอาบัติทำไม? ลงอุโบสถลงทำไม?

สมมุติทั้งนั้น! เราถึงพูดไป สติปัญญา ทุกอย่างเป็นสมมุติหมด สมมุติทั้งนั้น ถ้าไม่สมมุตินะ รถเป็นของเราใหม่ รถเป็นของเรานะ โยมขับรถมาแล้ว โยมขับตัวเองไว้วันรถเลย รถของเรา ลงมาไม่ได้เลย ปัญญามันทำให้จิตเรามา มันขับเคลื่อนจิตเรามา

ถึงที่สุดปัญญาเป็นเราใหม่ ปัญญามันจะรวมตัวลงมันทำลายกิเลสหมดเลย มันคืนสู่สภาพเดิมของมันหมดเลย ปล่อยให้จิตนี้ออกไป แต่ถ้าบอก เราฉลาดมาก เรารู้มาก เรากลัวใจเราไม่รู้ กอดปัญญาไว้เลยนะ กลัวไปพูดกับคนอื่นไม่เข้าใจ

เดี๋ยวจะไปอธิบายนิพพานให้คนอื่นไม่เข้าใจ ก็กอดปัญญาไว้เลยนะ เลยไม่ได้นิพพานไป ได้แต่สมมุตินั้นเอาไว้ สมมุติว่านิพพาน เพราะปัญญามันเป็นสมมุติอันหนึ่ง ที่มันจะทำให้เราถึงนิพพาน แล้วเราไปยึดความรู้อันนี้ไว้ กลัวจะไม่รู้ใจ ก็เลยรู้แต่ไอ้สมมุติอันนั้นนะ ไอ้ นิพพานเลยไม่รู้เลย แล้วพออธิบายก็อธิบาย..เดี๋ยวจะผิดไปเรื่อย ผิดไปเรื่อยๆ เพราะเป็นสมมุติ

อันนี้เป็นเรื่องธรรมนะ นี่จะเข้าเรื่องปัญหา

ถาม : ๑. ภิกษุณีที่บวชแต่กาย แม่ห่มจีวรเหลืองเหมือนพระ ผิดธรรมวินัยหรือไม่

หลวงพ่ : มันเป็นการตีความกันมานานเนกาเลแล้ว ตั้งสมัย ร. ๙ ไซ้ใหม่ นายอะไรที่โดนจับ ที่เอาภิกษุณีมาบวช ดังมาก นายหนูอะไรนั่น แล้วไม่ยอม สมเด็จพระสังฆราชเลยออกเป็นกฤษฎีกาไว้ว่า สงฆ์ไทยห้ามบวช มันเป็นการถือเอาอย่างนี้ ภิกษุณีเห็นใหม่ ภิกษุณีที่มีอยู่ มีในไต้หวัน มีในเมืองจีน มีในต่างๆ มีในส่วนมหายาน

ส่วนของมหายาน เราต้องทำความเข้าใจว่า ส่วนของมหายานเขาถือว่า อาจารย์วาททำตามอาจารย์ อาจารย์ว่าอย่างไรทำอย่างนั้น อาจารย์วาทไป ดูอย่างของทิเบตเห็นใหม่ จะมีหมวกเหลือง หมวกเขียว หมวกเห็นใหม่ คือว่าอาจารย์คิดอย่างไร ก็ตั้งลัทธิตองตัวขึ้นมา แล้วก็มีคนทำตาม

เขาไม่ได้ถือธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าเป็นใหญ่ เขาถือว่าอาจริยวาท ทำตามอาจารย์กันมา ทำตามประเพณีกันมา แล้วเขาก็พูดนะ เมื่อก่อนเขาบอกว่าสวดสันสกฤต มันสวดยากใช่ไหม พระเถรวาทเราหีนยานสวดมคธ มคธนี้ง่ายกว่า เขาสวดยากกว่า เขาต้องเก่งกว่า พอสวดยากไปยากมา มันสวดยากไง เขาเลยใส่ไม้กระบอกไว้เห็นใหม่ เอาคัมภีร์ใส่ไม้กระบอกไว้ แล้วก็ใช้เคาะเอา บ๊อ๊ก บ๊อ๊ก บ๊อ๊ก นั่นแทนสวด

เริ่มต้นคิดไง คิดว่าของมันดี ของมันยาก มันมีคุณค่า แต่พอทำๆ ไป มันไม่รอด เห็นพระจีนใหม่ เขามีคัมภีร์ของเขา แล้วใส่อยู่ในกระบอกแล้วใช้เคาะเอา บ๊อ๊ก บ๊อ๊ก บ๊อ๊ก นั่นน่าจะถือว่าสวด เพราะมันเป็นสันสกฤต

อันนี้จะบอกว่าภิกษุณีห่มสีเหลือง แล้วเขาก็ถือกันไง ถือกันว่าจะต้องไปบวชที่ไต้หวันใช่ไหม ไปบวชที่ลังกา ไปบวชอะไร เพราะเป็นมหายาน ถ้าเราบอกว่าเป็นมหายาน มหายานเขาไม่ถือตามธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ตายตัว เขาเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเทศะ ตามอัธยาศัยของเขา จนที่ว่าพระภิกษุของเขา อย่างพระญี่ปุ่น พระเกาหลีมีครอบครัวได้ แต่ของเรามีไม่ได้เห็นใหม่

เราจะเปรียบเทียบให้เห็นชัดๆ อย่างเช่น บวชภิกษุณีก็ได้ พระมีครอบครัวก็ได้ เวลาเราไปบวชภิกษุณีมาบอก โอ้โฮ ดีมากเลยนะ บวชภิกษุณีได้ แต่เวลาพระมีครอบครัวเราบอกไม่ดี ทำไมเราบอกไม่ดีล่ะ อ้าว แต่เวลาบวชภิกษุณีเราบอกว่าดี นี่ไง ลำเอียง เวลาจะได้ก็ว่าดี เวลาจะเสียก็บอกว่าไม่ดี นี่ไงลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะชังไง

พอไปห่มอย่างนั้นมาแล้ว จะห่มอย่างไรมาก็แล้วแต่ เวลาเข้าสังฆมของเถรวาทคือสงฆ์ในเมืองไทย เมืองไทยนี้เถรวาท ในเถรวาทมันมีอยู่ที่ลังกา พม่า ไทย เถรวาทหมายถึง ถือที่พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ ตอนพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ก็ประชุมสงฆ์แล้วสังคายนาครั้งที่ ๑ ไง แล้วก็ลงมติกันว่า ในคณะสงฆ์ของเถรวาท จะไม่แก้ไขธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า

ถ้าแก้ไขธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ทางสงฆ์ ๕๐๐ องค์วิตถวิจารณ์ขึ้นมาว่า แม้แต่พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ๓ เดือน ภิกษุสงฆ์ก็ไม่สามารถรักษาระบบวินัยของพระพุทธเจ้าได้ เราเลยลงมติกันว่า พวกเราพวกที่ถือตามพระพุทธเจ้า จะไม่ยอมแก้ไขสิ่งที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ เพื่อให้เขาเห็นว่า แม้แต่พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เราก็ยังรักษาระบบของพระพุทธเจ้าไว้ได้ ลงมติกันไว้ไง เป็นญัตติ ลงมติกันไว้

แล้วมันมีก่อนหน้านั้น เขามีคนถามขึ้นมา เพราะในพระไตรปิฎก มันมีอยู่ข้อหนึ่ง ที่พระพุทธเจ้าบอกว่า อนาคตถ้าสิ่งใดบัญญัติแล้ว มันเป็นความลำบากของเด็กน้อย พระพุทธเจ้าบอกให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ ในขณะที่ทำสังคายนา ก็มีพระถามขึ้นมา ถามพระอานนท์ขึ้นมา “คำว่าเด็กน้อย แคไหนถือว่าเด็กน้อย แคไหนถือว่ามาก” พระอานนท์ก็บอกว่า “พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกไว้ว่าแคไหนเด็กน้อย” ก็ให้ตีความกันเอง ก็ลงมติกันว่าไม่แก้ไข ก็ถือกันมานะ

ฉะนั้นไม่แก้ไข การบวชในภิกษุณี มันต้องบวชเป็นสองฝ่าย หมายถึงว่า ผู้หญิงบวชเป็นสามเณรี เสร็จแล้วก็บวชกับภิกษุณี พอบวชภิกษุณีเสร็จแล้ว ต้องเอาสงฆ์ของภิกษุณี เอาภิกษุณีกับภิกษุสงฆ์มาอยู่ด้วยกัน เราไปดูที่เชียงใหม่มา วัดเชียงอะไร เชียงใหม่ เชียง่วนนะ ไปดูโบสถ์วัดเชียง่วน

ที่เชียงใหม่ของเรามัน ๓๐๐ ปี ที่เชียง่วนมันเกิน ๓๐๐ ปี ไปดูที่วัดเชียง่วนหรือไง มันมีโบสถ์ ที่โบสถ์มันมีสีมาอยู่ตรงกลาง ซีกหนึ่งเป็นภิกษุ ซีกหนึ่งเป็นภิกษุณี วัดเชียง่วนนะ คราวนั้นไป เราขึ้นไปดู ไปเห็นชัดเจนเลย วัดเชียง่วนหรือวัดอะไร มันมีโบสถ์อยู่หลังหนึ่ง โบสถ์เก่า แล้วเราขึ้นไปทีนั้น

เพราะเราศึกษาแต่พระไตรปิฎก เราไม่เคยเห็นของจริง วันนั้นไปเชียงใหม่ ไปวัดนิสสัยขอบของเก่า วัดไหนเก่าๆ ชอบไปดู ไปดูวัดเชียง่วน วัดแรกของเชียงใหม่ เชียง่วนหรือเชียงอะไร ถ้าผิดขออภัยไว้ในนี้ เดียวหาว่าพูดผิด วัดเชียง่วนหรือวัดอะไร ที่วัดแรกของเชียงใหม่เขานะ (วัดเชียงมั่น)

พอขึ้นไปมันเป็นโบสถ์แล้วมันมีอาสน์สงฆ์ ๒ อัน เราก็ขึ้นไปดูที่แรกเรากำลัง เอ๊ะทำไมโบสถ์ที่นี้สงฆ์มันแตก สงฆ์แตกแยกทำสังฆกรรมไม่ได้ เวลาอุโบสถสงฆ์ทั้งวัดต้องทำร่วมกัน ทุกอย่างต้องทำเป็นหนึ่งเดียว การลงมติสงฆ์ต้องเป็นฉันทามติ ต้องลงด้วยกันหมด ไม่มีใครค้านได้เลย แล้วทำไมมันมีอาสน์สงฆ์ ๒ อันล่ะ

นี่พอไปดูมันเป็นของโบราณซะใหม่ เขาก็มีเขียนไว้ที่โบราณนะ ว่าซีกนี้เป็นภิกษุว่าซีกนี้เป็นภิกษุณี อ้อ สงฆ์ ๒ ฝ่ายลงอุโบสถร่วมกัน ภิกษุณีต้องบวชจากภิกษุณีมาก่อนแล้วจะเป็นภิกษุณีสมบูรณ์ ต้องมีพระสงฆ์กับพระภิกษุณีเป็นผู้บวชพร้อม ภิกษุณีนั่นถึงเป็นภิกษุณีขึ้นมาได้

แล้วในปัจจุบันนี้ภิกษุณีโดยการบวช โดยการบวชถูกต้องตามธรรมวินัย มั่นขาด ช่วงไป เพราะพระพุทธเจ้าบอกแล้ว ภิกษุณีมีถึง ๕๐๐ ปีแล้วมันจะหมดไป หมดไป เพราะอะไร เพราะว่าเวลาเกิดภัยสงครามเห็นไหม

คูลี เมื่อก่อนอินเดียไม่มีพระ ไม่มีอะไรเลย เพราะว่า เวลาพวกอิสลามเข้าไปเผา หมด นาลันทาถูกเผาหมด มันก็หมดหมดไหม้ไป แม้แต่เมืองไทย ศรีวิชัยนี่ก็เป็นยุคหนึ่ง แล้วยุคของเราเป็นยุคหลังนะ ยุคศรีวิชัยเมื่อก่อนนะ ที่นครปฐมนี่ใหญ่มาก ที่พระปฐมเจดีย์ พระที่นั่งห้อยเท้าเขาเรียกอะไรนะ นั่นยุคแรกนะ

ยุคแรกแล้วก็ปล่อยร้างไป พอปล่อยร้างไปแล้ว เป็นยุคที่ ๒ ยุคที่ ๓ นะ ศาสนาพุทธในเมืองไทยนี้หลายรอบแล้วนะ ไม่ใช่รอบนี้ ไม่ใช่ว่า ตั้งแต่พระพุทธเจ้านิพพานมา ก็จนมาถึงเดี๋ยวนี้ ในเมืองไทยนี้ศาสนาพุทธนี้มาหลายรอบ

ย้อนไปนางภิกษุณี เพราะภิกษุณีพอมันขาดช่วงไป พอมันขาดช่วงไป เหมือนกับ ผู้บวชไม่มี เหมือนอย่างพระ เห็นไหม คูลี สมัยลังกา ลังกาพระ เวลาอังกฤษเข้าไปยึดครอง ไม่มีพระ มีเณรอยู่องค์เดียว แล้วขอบวชพระ ไทยก็ส่งไป ส่งพระไป ๕ องค์เห็นไหม สยามวงศ์ เวลาพระไทยไม่มีก็เอาพระลังกามาบวช

พระกับพระยังต้องมีพระครบ ๕ ครบ ๑๐ บวชกันมาตลอด ภิกษุณีขาดตรงนี้ไป พอขาดตรงนี้ไป มันไม่มีขึ้นมาแล้ว ถ้ามีขึ้นมาแล้ว ถ้ามีขึ้นมาก็เหมือนกับหมอลำ หมอลำก็เหมือนลิเก คือสมมุติก้นขึ้นมาใหม่ การที่สมมุติก้นขึ้นมาใหม่ การบวชนี้ก็สมมุติละ แต่ มันสืบต่อกันมาตลอด นี่เถรวาทเราถือกันตรงนี้ไง พอถือตรงนี้บอกภิกษุณีมันขาดช่วงมา มันไม่มีแล้ว

แต่ทางมหายานอาจารย์วาท อาจารย์ย่องค์ไหนเอ๊กชั้น เอ้อ ญวาชให้ ๕ องค์ เออ เอ็งบวชต่อกันไปเลย มันทำกันไปอย่างนั้น

นี่พูดถึงตามธรรมวินัยนะ เราไม่ได้พูดปิดกั้นสิทธิเสรีภาพ ทางวิทยาศาสตร์เขาบอกเลย พุทธลัทธิสตรี เขาบอกเลยนะลัทธิสตรี ถ้าสตรีได้บวชพระ จะส่งเสริมเรื่องของสตรีได้เยอะมาก แต่เราก็พูดมุขกลับนะ ถ้าส่งลัทธิสตรีนะ แม่ชีนี่ก็บวชได้เหมือนกัน ทีนี้ แม่ชีเวลาบวชไปแล้ว สำนักแม่ชีนี้มีแม่ชีเป็นร้อยเป็นพัน ก็มีปัญหากันเรื่องผู้หญิง

ภิกษุณีนะบอกเป็นสิทธิสตรี ภิกษุณีคิดมากกว่า ภิกษุณีจะทำตัวได้ดีกว่า แต่เราบอกว่าถ้าภิกษุณีสัก ๕๐๐ มีสักพันหนึ่งก็เหมือนกัน ผู้หญิงก็คือผู้หญิง คือสิ่งที่อยู่ด้วยกันแล้วมันมีปัญหา มันก็คือเรื่องปัญหาวันยังค่ำ

แต่ในปัจจุบันนี้เรามองสำนักแม่ชีว่ามีปัญหา เพราะแม่ชีนี่ เขาบอกว่าแม่ชีนี่เป็นทาส แม่ชีนี่โกนหัวแล้ว แม่ชีก็ไปทำอาหารให้พระฉัน แม่ชีก็..

นี่เขามองแต่เปลือกนอกไป แต่เรามองบอกว่า เราจะไปคืนรน ไก่ในสุม เราไปคืนรนเปลี่ยนสุมกัน แต่เราไม่คืนรนเปลี่ยนสิทธิในตัวไก่ สตรีบวชเป็นชีก็เป็นพระอรหันต์ได้ สตรีบวชเป็นอะไรก็แล้วแต่ ก็เป็นพระอรหันต์ได้ถ้าปฏิบัติ มันสำคัญอยู่ที่การประพฤติปฏิบัติ มันไม่ได้สำคัญอยู่ที่รูปแบบการบวช

แม่ชีแก้วเรา เห็นใหม่ก็เป็นแม่ชีแก้ว ก็เป็นพระอรหันต์เห็นใหม่ ถ้าเราไม่ไปยึดติดกับรูปแบบ แต่เราเอาเนื้อหาสาระ ถ้าเนื้อหาสาระ เราปฏิบัติได้ เราสิ้นสุดทุกข์ได้ เพราะแม่ชีในสังคมไทย มีตัวอย่างมากเลยว่าเป็นแม่ชี เป็นผู้หญิง สำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้

ถ้าเราเห็นตรงนี้เป็นประโยชน์นะ เราจะไม่ออกไปคืนรน คืนรนให้มีการกระทบกระทั่งกันในสังคม เราโกนหัวนุ่งขาวห่มขาว เราก็ประพฤติปฏิบัติของเรา เขาบอกว่าบวชเป็นแม่ชีแล้วเป็นข้าของพระ ต้องทำครัว ต้องไปทำอะไร

อันนั้นเป็นสังคมนะ สังคมทางอีสาน ไร่เรื่องปัจจัยเครื่องอาศัยมันน้อย เขาก็เอาพวกเรานี้ทำสวนทำไร่เพื่อเอาอันนั้นมาเป็นอาหาร ถ้าเขาทำของเขา มันเป็นสังคมที่ผู้นำเขามีปัญญาอยู่ แม้แต่ปัจจัยเครื่องอาศัยมันไม่มี เขาก็ยังพยายามปลุกกันหากัน กินกันเอง แต่ถ้าเราคิดอย่างนั้นมันเป็นทาส เราก็คิดประสาว่าเรามีปัจจัยเครื่องอาศัย แต่ถ้าเราคิดว่าเราจะปฏิบัติ แล้วสิ่งนี้คือเราหาอาหารมา เพื่อประโยชน์กับสังคม ถ้าเราทำได้ มันก็คือว่าเป็นงานส่วนรวม

มันอยู่ที่มุมมองไง มุมมองว่า เพราะคำนี้เขาพูดกันบ่อยมากกว่า แม่ชีเป็นทาสของพระ แล้วเราก็ถามมุมนกลับว่า มันเป็นทาสจริงหรือเปล่าวะ ถ้าเป็นทาสเชิงต้องไปไหนไม่ได้สิ นี่เชิงไม่พอใจเชิงก็สึกไป เเชิงไม่พอใจ เเชิงก็กลับบ้านได้ เเชิงมีสิทธิเต็มตัวของเชิง

นะ แต่เวลาพูดนี้ มันพูดเป็นโวหาร พูดที่เอาชนะคะกันทั้งนั้น จะนั่นเอาข้อเท็จจริงสิ เอาข้อเท็จจริงว่า เราปฏิบัติแล้วเราจะได้ถึงมรรคผลใหม่ ไม่ต้องบวชนี้ก็ถึงได้

แต่ถ้ามันบวชขึ้นมา เขาบอก บวชแล้วมันเข้าไปมีสิทธิตามกฎหมายไง บิณฑบาตได้ ได้รับการยกเว้น สิทธิตามกฎหมายอย่างนั้นมันเล็กน้อยนัก แต่สิทธิที่เราจะพ้นจากทุกข์นี้ พ้นจากกิเลสนี้สำคัญกว่า มันจะผิดธรรมดาวิสัยไหม? ผิด! ถ้าถือในฝ่ายเถรวาท

แต่ถ้ามหายานเขาไม่ผิด เพราะกรณีอย่างนี้เราเห็น เมื่อปีที่แล้ว ภิกษุณีของเกาหลี เขากลับประเทศ เขาให้สัมภาษณ์ที่สนามบิน เขาบอกว่า เขามาประชุมที่เมืองไทยนี้เขาเสียใจมากเลย ที่เมืองไทยไม่มีนางภิกษุณี ทางฝ่ายทางวิชาการของฝ่ายมหายานนะ พอมาถึงเมืองไทยนี้เขาจะติเตียนมากกว่า เมืองไทยนี่ปิดกั้น เมืองไทยไม่ให้สิทธิเสรีภาพ นี้ด้วยความคิดของเขาไง

แต่ถ้าปิดกั้น ทำไมให้พวกเราปฏิบัติล่ะ อย่างพวกเรามันถือ เขาไม่คิด อย่างของเราถ้าเราไม่ศึกษาความเชื่อในลัทธิต่างๆ นะ เราจะไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้นะ แล้วพอไปเห็นเขาทำผิดกับเรานะ โอ๊ย ตาตื่นเลย ใหม่นี้ลบลูศาสนา ใหม่นี้ลบลูศาสนา ความจริงเป็นความเชื่อของเขา นะ ความเชื่อของมหายานหลากหลายมาก เราจำมาก

อย่างเช่น ในมหายานเห็นใหม่ เขาบอกว่า อย่างพวกเราไปนิพพาน เขาบอกว่าเขาไปพุทธเกษตร สูงกว่านิพพาน อยู่ทางฟากตะวันตกของนิพพาน พุทธเกษตรเข่าว่านะ เอ้อ นิพพานยังมีชนชั้นอีกเว้ย แล้วนิพพานของมหายานนะ เป็นพระอรหันต์แล้วนะ กลับมาเกิดก็ยังได้ นิพพานแล้วแต่ยังไม่อยากสิ้น ยังกลับมาเกิดหรือสัตว์ขันธ์สัตว์อยู่นิพพานของเขา

นี่ไงเขาเปลี่ยนไปเรื่อย นี่ที่ว่าสว่างโพลง ปัญญาสายตรง สายตรง มึงได้ไปพุทธเกษตรแน่ๆ เลย มึงไปอยู่ที่เหนือนิพพานอีก

นี่เป็นความเชื่อ ถ้าเราศึกษานะ ศึกษาถึงความเชื่อแล้วเรากันคว้านะ เราจะไม่ใช่เหยื่อนะ แล้วเราไปเห็นคำสอนของเขา เราไม่ตีโพยตีพาย โอ๊ย นี่ตีโพยตีพายนะ อู๋ ซินี่ เป็นจี๊ข้าของพระ เป็นทาสของพระ โอ๊ย ต้องเป็นนางภิกษุณี...

ลองเอานางภิกษุณีสักพันหนึ่งสิ ถ้าภิกษุณีไม่ต่บกกัน..ลองเอาภิกษุณีสักพันอยู่ด้วยกันสิ เดียวภิกษุณีมันก็ต่อกัน ภิกษุณีดีกว่าสิ มันจะดีที่ไหน มันก็ผู้หญิงนั่นละ แล้วมันมมกลับด้วย อยากเป็นนางภิกษุณี แต่ไม่ทำตามกฎของนางภิกษุณี

นางภิกษุณีในสมัยพุทธกาลนะ มีนางภิกษุณีองค์หนึ่งสวยมาก สวยมาก ไปที่ไหนปั๊บผู้ชายติดมาก แล้วผู้ชายจะเข้ามาเสพกามไง นางภิกษุณีบอกต้องการอะไร บอกโอ้อโฮ ภิกษุณีสวยมาก สวยที่ไหน สวยที่ตา ควักลูกตาให้เลย โอ้อโฮ โอ้อโฮที่เขาจะเข้ามาเสพกาม ช็อกเลย ธรณีสูบเลย ตอนหลังธรณีสูบเลย

เพราะนางภิกษุณีนั่นมีฤทธิ์มาก เป็นพระอรหันต์ไง ทีนี้ผู้ชายมันจะเข้าไปเสพกามด้วย ถามว่าภิกษุณีสวยมาก นางยังสาว ๆ มาบวชทำไม นางต้องมีครอบครัวก่อน แก่ก่อนแล้วค่อยมาบวช ก็พูดโอ้อโฮโลมปฏิโลมไป ว่าภิกษุณีนี้สวยมากเลย ดีมากเลย

ภิกษุณีเขาถามว่าสวยที่ไหน สวยที่ตา ควักลูกตาให้เลยนะ ควักลูกตาให้เลย สวยหรือ สวยเอาไป ช็อกเลย! อ่านพระไตรปิฎกสิ ที่พูดนี้ จำขึ้นปากพระไตรปิฎกมาพูด

แล้วภิกษุณีไปรูดงค์โคนเข่าข่มขืน โคนเข่าเปลี้ยเยอะมากในสมัยพุทธกาล เพราะในสมัยพุทธกาลมันมีลัทธิต่างๆ ที่ศาสนาต่างๆ ที่แข่งขันกันนะ นางภิกษุณีเวลาไปโคนข่มขืนมา คนหนึ่งไปข่มขืนเรือ ในพระไตรปิฎกนะ คนพายเรือมันก็รับ รับไปฝั่งนั้นเสร็จ ก็ข่มขืนทางโน้นก่อน พอข่มขืนเสร็จแล้วก็กลับมารับภิกษุณีทางฝั่งนี้ ข่มขืนภิกษุณีฝั่งนี้ก่อน แล้วก็พาภิกษุณีไปส่งฝั่งโน้น พอภิกษุณีกับภิกษุณีไปคุยกัน บอกเราโคนข่มขืนทางโน้นบอกเราก็คอนข่มขืน

ไปฟ้องพระพุทธเจ้าเยอะมาก พระพุทธเจ้าเลยบัญญัติไว้ นางภิกษุณีจะจำพรรษาอยู่โดยตัวเองไม่ได้ นางภิกษุณีจะต้องจำพรรษาอยู่กับข้างวัด ต้องอยู่กับข้างวัดพระภิกษุคือพระช่วยได้ ในสมัยพุทธกาลนะ สมัยพระพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เหตุการณ์นี้เกิดมาเรื่องนี้เยอะแยะ เราต้องคุ้มครองประกอบทั้งหมด แล้วดูพระพุทธเจ้าวางนโยบายในเรื่องของศาสนา แล้วเราก็มองให้มันเป็นข้อเท็จจริง อย่าเอาแต่ใจ

ไอนั้นมันสมัยพุทธกาล สมัยนี้โลกเจริญแล้ว นางภิกษุณีจะไม่โคนข่มขืนหรือไม่เป็นไร บวชเลย บวชเลย

คิดกันแต่ได้ใจ ฉะนั้นบอกว่าคุณวิชัยใหม่ ผิด! เพราะถ้าจะเป็นนางภิกษุณี นางภิกษุณีจะจำพรรษาโดยเอกเทศของนางภิกษุณีไม่ได้ นางภิกษุณีจะต้องจำพรรษาอยู่กับข้างวัดที่มีภิกษุอยู่ นางภิกษุณีผู้หญิงเป็นผู้ที่จิตใจอ่อนไหว ภิกษุณีอยู่ด้วยกันแล้วจะมีปัญหามาก

ภิกษุณีอยู่ด้วยกัน ภิกษุต้องเข้าไปเทศน์สอนทุกวันพระ พระกัศสปะ หรือพระอานนท์ ที่ไปสอนภิกษุณีไง แล้วไปสอน พระอานนท์เป็นพระโศดาบัน ภิกษุณีเป็นพระอรหันต์เยอะเยอะ จะเป็นพระอรหันต์ จะเป็นเอตทัคคะอะไรก็แล้วแต่ นั่นเป็นสิทธิของภิกษุณี แต่ตามวินัย ภิกษุณีต้องฟังพระเทศน์ทุกวันพระ พระจะเข้าไปเทศน์

นี่พอถึงเวรพระอานนท์ พระอานนท์เข้าไปไม่ได้ ก็ขอให้พระกัศสปะเข้าไปเห็นไหม มันมีพระอยู่องค์หนึ่งเป็นพระอรหันต์ไปเทศน์นางภิกษุณี ก็พิจารณาภายในแหละ นางภิกษุณีก็เบื่อ เห็นพระองค์นี้เข้ามา เอาแล้ว พิจารณาภายในแล้ว ซ้ำๆ ซากๆ

พระนี้เป็นพระอรหันต์ รู้วาระจิต พอจะเข้าไปเทศน์นะ เห็นภิกษุณีนั่งอยู่ใช้ไหม นั่งบ๊อบบนอาสนะเหาะขึ้นไปเลย ลงมา แล้วเหาะขึ้นไปเลย แล้วลงมา ภิกษุณีตาพองเลย ละ พอตาพองพิจารณาภายใน ฟังนะคราวนี้พิจารณาภายใน ดี คราวนี้ดี แต่ก่อนๆ นี้ไม่ดีเลย เบื่อมาก อะไรก็พิจารณาภายใน ภายในแล้วภายในอีก เซ็งน่าดูเลย เห็นหน้าพระ อีกแล้ว พิจารณาภายในแล้ว มาอีกแล้วเบื่อ รู้ว่าเบื่อไง เหาะเลย เหาะขึ้นไปก่อน ลงมา เพราะมันเป็นเวร

สมัยพุทธกาลภิกษุณีจำพรรษาอยู่กับพระ แล้วพระนี้มีหน้าที่เข้าไปสอน

ภิกษุณีจะบวช ๑๐๐ พรรษา จะว่ากล่าวพระภิกษุไม่ได้ พระภิกษুবวชแม้แต่วันเดียว ภิกษุณีจะ ๑๐๐ พรรษาก็ต้องกราบภิกษุนั้น ตามวินัย เถรวาทถืออย่างนี้ ภิกษุณีจะไปสอนภิกษุไม่ได้

ถ้าให้ภิกษุณีไปสอนภิกษุ ภิกษุจะฉันอาหาร ให้นางภิกษุณีหรือให้อุบาสิกาเข้ามาคอยบอก หน้าม้าไง อย่างเรานั่งอยู่ที่นี่ พระอีกองค์นั่งอยู่ไหน ถวายองค์นี้ องค์นี้เป็นพระอรหันต์ องค์นี้เป็นพระดี องค์นั้นเป็นพระจี๋หมาอย่าไปให้ โอ้โฮ องค์นั้นกินเต็มที่เลย มันจะมีหน้าม้าเข้ามาเชียร์ อาจารย์ใครอาจารย์มัน

พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ ห้าม! ในเสขียวัตถมีหมด ภิกษุจะฉันอาหาร ให้คนมาเชียร์ไม่ได้นะ องค์นี้ดีกว่าองค์นั้น องค์นั้นดีกว่าองค์นี้ ไม่ได้ ภิกษุฉันอาหารเป็นอาบัติทุกคำ

กลิ่น พระพุทธเจ้าวางวินัยไว้สุดยอดเลย เวลาดำรงชีวิตนี้ ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าแล้ว เราถือเป็นหลักอันนี้ไว้

เวลามาวัดเห็นไหม โอ๊ย วัดนี้ไม่เห็นมีอะไรเลย เห็นนั่งกันเฉยๆ กินแล้วก็กลับ กุฎิ มิ่งลองเอาพระไตรปิฎกมาเปิดสิ มีหรือไม่มี เพราะทำอะไร สิ่งที่เอ็งทำมันผิดหมด ฉะนั้นถึงไม่ทำ แล้วถ้าทำให้ถูกต้องตามธรรมวินัย ต้องมีพิธีกรรม มีพิธีกรรม

ถ้าจะถวายทาน ถวายทานต้องอุปโลกน์ เพราะของๆ นี้เป็นของสงฆ์ ภิกษุเป็นบุคคลนั้นไม่ได้ ถ้าถวายสังฆทานเสร็จแล้ว ถวายทานเสร็จแล้วต้องบอกอุปโลกน์ให้ ถวายเถระ ถวายภิกษุ ถวายสามเณร แล้วก็คฤหัสถ์กินร่วมกัน นั่นมันถึงไม่เป็นเปรต ถ้าจะทำได้ทำให้มันถูกต้อง ถ้าไม่ถูกต้อง ไม่ต้องทำ ก็ทำด้วยประเพณี ด้วยความเชื่อของเรา

นี่พูดถึงที่ว่า พูดถึงภิกษุณีนะ เห็นเขาเถียงกันมานานเรื่องภิกษุณี เราไม่อยากจะพูด เพราะเห็นมันเถียงกันที่ไรนะ เหมือนเด็กอนุบาลเถียงกัน เถียงกันแต่ว่าสิทธิสตรี ว่าไอ้นี้รังเกียจทางนี้ เพราะเมื่อก่อนธรรมยุตเรา ครูบาอาจารย์เรา ท่านถือเคร่งทางธรรมวินัย ท่านบัญญัติเอาไว้ เป็นมติเอาไว้ในมหาเถรสมาคมไปว่าจะไม่ให้บวชภิกษุณี

คำว่าบวชภิกษุณีขึ้นมา บวชขึ้นมาซะ มันก็เป็นนักบวชอีกประเภทหนึ่ง แล้วสังคมก็ต้องดูแลไปอีกหนึ่ง

แต่ถ้าเราปฏิบัติ อย่างสังคมไทย มันเป็นสังคมไทยที่ฉลาดนะ ฉลาดหมายถึงว่า นักปราชญ์รุ่นเก่าของเรา ให้ผู้หญิงบวชเป็นแม่ชี พอบวชเป็นแม่ชีปั๊บก็มีสำนักแม่ชี แต่ทางกฎหมาย ผู้ที่มีอำนาจเขาไม่แก้กฎหมายให้มันจบไปเลยไง

ถ้าแก้กฎหมาย อย่างเช่น พระ เมื่อก่อนเราไม่รู้ เรายังไม่เกิดนะ เราว่าเราเกิดมาแล้ว เรามาดู วันนั้นเราฟังเทศน์หลวงปู่หล้า หลวงปู่หล้าบอกท่านลงใต้ เมื่อก่อนนั้น ภิกษุณะขึ้นรถฟรีหมด ทุกอย่างฟรีหมด แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ให้ภิกษุเป็นเหมือนข้าราชการ คือครึ่งราคา พอครึ่งราคา ท่านจะลงใต้ ท่านไม่มีสตางค์ไง ท่านต้องไปแะวัดบรมฯ รอกิจนิมนต์ รอสตางค์พอค่ารถไปลงใต้ไง

แต่เดิมนี่ภิกษุตามกฎหมายเมื่อก่อนนะ เพราะสังคมไทยบัญญัติกฎหมายต้องอาศัยต้องยึดธรรมวินัยเป็นหลักใจ คือไม่ให้ขัดแย้งกันใจ แล้วเมื่อก่อนสมัยโบราณรถเมล์ในกรุงเทพฯ มันจะมีที่นั่งของพระนะ เดียวนี้ไม่มีหรอก อะไรก็ไม่มี

ไอ้เนี่ยพูดถึงถ้าเราศาสนาพุทธใจ เวลาเราว่าพุทธศาสนาอยากให้พระดี พระดี มันก็ต้องส่งเสริมพระบ้าง พระที่จะเป็นฝ่ายปกครองนะ ก็ต้องสำนักเรียนก็ต้องดูแลกัน ไอ้เนี่ยปล่อยทิ้งๆ ขว้างๆ แล้วผู้ที่บริหารมันก็จะอะงะ ไอ้เนี่ยมันอยู่ที่บารมี อยู่ที่ยุคสมัยนะ

นี่พูดถึงศีลธรรมวินัยใหม่ ผิดหมดเลยจริงๆ เราไม่อยากจะพูด คุณสิ เรานั่งอยู่ที่นี่ผู้หญิงที่นั่งนั่นเลย ถ้าพูดไปก็หาว่าเรา พูดอย่างนี้เดี๋ยวไม่ให้กินข้าวนะ ถ้าพูดเสร็จพุงนี้ไม่ได้กินข้าว เรื่องของภิกษุณีก็เรื่องของผู้หญิงใจ ทีนี้เราจะพูดตรงนี้ตรงที่แบบว่า เราปฏิบัติได้ เราสิ้นกิเลสได้

นางวิสาขาไม่ได้บวชอะไรเลย นางวิสาขาเป็นพระโศคาลัย แต่ถ้าบวชนะ บวชที่ทำได้นะ บวชเพราะนางโคตมะมีมาขอบวช แล้วพระพุทธเจ้าก็ให้บวช เพราะพระอานนท์ไปถามเองว่า ผู้หญิงบวชแล้วสำเร็จได้ไหม พระพุทธเจ้าบอกว่า ไม่มีหญิง ไม่มีชาย หญิงก็สำเร็จได้ไง พระพุทธเจ้าเลยให้บวช

แต่ให้บวชแล้ว ทีแรกพระพุทธเจ้าบอกถ้าบวชแล้วมันก็อย่างว่าละ ผู้หญิงอย่างที่คุณเมื่อกี้ไปจุดงก์ที่ไหนมันจะปลอดภัยละ มันไม่ปลอดภัยหรอก ทีนี้มันไม่ปลอดภัยก็ต้องอาศัยอยู่ร่วมกัน อะไรร่วมกัน

นี่พอร่วมกันขึ้นมา ประสาเรา เมื่อก่อนสังคมมันไม่เจริญขนาดนี้ มันเป็นแคว้นแคว้น อินเดียดั้งที่ประเทศ เมืองจีนเพิ่งมารวมได้ก็ปีหลังนี้เอง มันมีโจรผู้ร้าย มันมีอะไรเต็มไปหมดละ คือคราวทุกข์คราวยาก ข้าวยากหมากแพง คราวอะไรมันจะมีไปหมด แต่เนี่ยมันก็เป็นยุคเป็นสมัยนะ นี่พูดถึงศีลธรรมวินัยใหม่

ถาม : ๒. ยังไม่จบนะ แล้วก็เวลาบวชภิกษุณีบวชที่ไหนใครบวชให้ เหมือนบวชพระสงฆ์หรือไม่

หลวงพ่ : อันนี้เป็นปัญหาเดียวกันตอบแล้ว บวชอย่างบวชเมื่อกี้ เพราะเมื่อกี้เราอธิบายหมดเลย ตั้งแต่บวช วิธีบวช ต้องบวชสงฆ์ ๒ ฝ่าย เพราะบวชสงฆ์ ๒ ฝ่ายเพราะ

รับผิดชอบไป บวชสงฆ์ ๒ ฝ่ายก็อย่างพูดเมื่อคืนเห็นใหม่ พอบวชภิกษุณีแล้วนี่ ถ้าเป็นสงฆ์ ๒ ฝ่าย เห็นใหม่ บวชทั้งภิกษุ ภิกษุณีด้วย ภิกษุณีเขาก็สอนของเขามา ทีนี้ภิกษุเขาก็

ดูอย่างภิกษุณีอะไรที่บวชแล้วท้อง บวชมา พอบวชมาแล้วท้องไป พอท้องขึ้นมาไปบอกกับเทวทัต เทวทัตก็ปัญญาไม่รอบนะ บอกให้สึก เขากว่าจะบวชได้นะ เขาแบบว่าเขาอยากบวชมาตั้งแต่เด็ก เราจำชื่อไม่ได้หรอก แต่เขาอยากบวชตั้งแต่เด็ก

แต่พ่อแม่ไม่ยอมให้บวช พ่อแม่ก็อยากให้มีการบวชไว้ ทีนี้พอมือบวชแล้ว เขาก็อธิษฐานตลอดอยากบวช พอมือบวชแล้ว ก็มีครอบครัวใหม่ ก็มาขอสามีบวชไป สามีอนุญาตให้บวชไป สามีก็รัก สามีก็อนุญาตให้บวช

ทีนี้ให้บวชมีสามีแล้วมันก็ติดมาจากนั้นนะ นี่พอมือบวชภิกษุณีแล้วท้อง พอท้องขึ้นมาเทวทัตไม่เข้าใจ เทวทัตกลัวเสียหน้าก็ให้สึกเลย ภิกษุณีนั่นไม่ยอม ภิกษุณีไม่ยอม เพราะเขาบวชแล้วเขาบริสุทธิ์

แต่ก่อนที่เขาบวช ไซ้ เขามีครอบครัวมา แต่พอเขามาบวชแล้ว เขาไม่ผิดอะไรเลย เขาไม่ยอม ไม่ยอม ไปหาพระพุทธเจ้า บอกพระพุทธเจ้า บอกเขาบวชมาเขาไม่ผิด ฉะนั้นจะให้สึกได้อย่างไร ทีนี้พระพุทธเจ้าอนาคตัญญูรู้อยู่แล้ว แต่นี่รู้อยู่แล้ว มันจะเป็นให้ เป็นประโยชน์ขึ้นมาไม่ได้ไซ้ใหม่ ก็เลยตั้งกรรมการสอบไป

ตั้งกรรมการก็ตั้งนางวิสาขา พระโศดาบันต้องตั้งกรรมการที่เชื่อถือได้ ไม่ใช่ตั้งกรรมการเข้าข้างกู กรรมการต้องเชื่อถือได้ ก็ตั้งนางวิสาขา ตั้งพระขึ้น นางวิสาขาก็เข้าไปตรวจไป ตรวจว่า มันท้องก่อนบวชไป พอท้องก่อนบวชก็เลยบอกว่า ไม่ผิด ไม่ผิดก็ไม่ต้องสึก พอไม่สึกก็คลอดอยู่ใน..เป็นภิกษุณีมีองค์เดียว แล้วก็เลี้ยงมาแล้วก็บวชเข้าไปอีก มันก็จบไป

นั่นนะเวลานั้นมีเหตุมีผล มันต้องมีเหตุมีผลรองรับ มีเหตุมีผลคือว่าต้องถูกต้อง ให้รองรับว่าสิ่งนั้นถูกต้อง ไม่ใช่ถูกต้องเพราะเราพอใจ เออเข้าข้างกู กูก็ถูก ไม่ใช่พวกกู ผิดหมดละ ถ้าพวกกู ถูกกู ไม่ใช่ มันต้องมีเหตุมีผลมีธรรมวินัยรองรับ ทีนี้รองรับ สิ่งนี้มันเกิดขึ้นมาเห็นใหม่ มันมีภาระกันมา

แต่สิทธิไฉน เวลาเขาพูดนะ สมัยนั้นสมัย ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว ผู้หญิงไม่มีสิทธิอะไรเลย ในปัจจุบันในอิสลามผู้หญิงยังไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลย สมัยนั้นผู้หญิงยังไม่มีสิทธิ ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลังหมด

พระพุทธเจ้าให้บวช มันเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์ ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว พระพุทธเจ้าให้สิทธิหญิงกับชายเท่ากัน แล้วพอให้มาแล้ว ให้มาต้องถูกต้องด้วย ให้มาดีงามด้วย ให้มาแล้วทำถึงที่สุดเห็นไหม นางอุบลวรรณาเป็นเอตทัคคะ ภิกษุณี โอ้อโฮ มีฤทธิ์มีเดชเต็มไปหมดเลย ภิกษุณีนี้เพราะอะไร เพราะคำว่ามีฤทธิ์มีเดชขึ้นมาเพราะอะไร เพราะหัวหน้าดีใจ เพราะผู้สอนดีใจ เพราะสมัยนั้นพระอรหันต์เยอะ แล้วดูแลกันมาไง

เดี๋ยวนี้เราเห็นที่เขามาประชุมกัน อย่างภิกษุณีมา อย่างพวกมหายานมา เขาไปเดินสวนลุมกันนะ เดินฝึกสติ โอ้อโฮ เห็นเดินกันนะ เดินกันเต็มเลย คนไปเดินกันนะ เอ้ ภูปวดหัว พอทำเศษสตางค์ตก หาสตางค์ เดินสติ ไอ้ของเรามันฝึกมา เมืองไทยมีพระฝึกทั้งนั้น ไม่ทำกัน พอเห็นจี๊ใหม่มานะ จี๊หมาหอม เห็นจี๊ใหม่กลิ่นจี๊ มันเตะจมูกไป ฝึกสติไปเดินย่องหาเศษสตางค์กัน ย่องฝึกสติ

แล้วครูบาอาจารย์เราสอนฝึกสติมาขนาดไหน ครูบาอาจารย์เราสอนแล้วนะ แล้วการสอนอย่างนี้ อย่างพระปานี่แปลก ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ เราสังเกตตั้งแต่หลวงปู่มัน หลวงตา แล้วครูบาอาจารย์เรา ถ้าครูบาอาจารย์เราเนะ เป็นครูบาอาจารย์ที่ดีนะ เขาจะสอนให้เราเป็นผู้ใหญ่ สอนให้เราเป็นผู้นำ คือสอนให้เราปฏิบัติให้เรายืนอยู่บนขาตัวเองได้

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ที่ไม่มีหลักนะ เขาจะสอนเป็นคอร์ส สังเกตสิ เอาระบบเข้าจับ แล้วทุกคนต้องเดินกันไป ฟาร์มหมู ถึงเวลามันก็ให้อาหาร อู๊ดๆ กินกันเป็นแถวเลย นัน มันฟาร์ม ฟาร์ม

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์เราเห็นไหม ต่างคนต่างยืนบนตัวเองให้ได้ ถ้าคนยืนบนตัวเองได้ อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ที่นี้การยืนบนตัวเองได้ กิคุณนะ จิตใจของเรามันโลเล มันวอกแวกมาก แล้วถ้าเรายืนในตัวเองได้ จิตใจเราเข้มแข็งขึ้นมา จิตใจที่ยืนตัวเองได้ มันรักษาตัวเองได้ แล้วก็สอนคนอื่นได้

แต่ถ้าไปเพาะฟาร์มกันอย่างนั้นนะ มันทำได้ทีเดียว ทบทวน ถึงเวลาก็ทบทวน ต้องเข้าคอก เข้าคอกใจ แล้วให้อาหาร ต้องทบทวน ทบทวน แต่ถ้าฝึกด้วยตัวเองได้ ยืนได้ด้วยตัวเอง อันนี้สำคัญ สำคัญที่ว่า มันยืนด้วยตัวเอง มันรู้จริง ของที่รู้จริง กับอย่างนั้น มันไม่รู้อะไรเลย

นี่เราจะบอกว่า ที่เขาบอกว่า ฝึก เราฟังอยู่นะ บางทีมันแบบว่า มันแบบอยาก โต้แย้ง เวลาพวกนักบวชต่างๆ เขามาเมืองไทย แล้วเขาวิจารณ์สังคมไทย วิจารณ์สงฆ์ไทย เราคิดในใจว่าทำไมมันไม่ไปวัดที่ปฏิบัติบ้างละ วัดที่ครูบาอาจารย์เราปฏิบัติ วัดที่ครูบาอาจารย์เรามีศีลมีธรรม มึงไปพูดไปหาข้อมูลก่อนสิ มึงไปหาข้อมูลกับผู้ที่รู้จริงในสังคมในสงฆ์ไทยเราก็มี

ทีนี้มันก็เป็นเวอร์กรรมของสังคมละ สอนได้อย่างนี้ สอนได้แค่นี้ เพราะมันจะสอนไปมากกว่านี้ แบบเครื่องมือมันน้อย คนรู้จริงมันน้อย

จะนั่นเวลามากี่วิจารณ์นะ พอวิจารณ์ขึ้นมาเราก็เห็นจริง เห็นแบบวิทยาศาสตร์ ต้องไปทำอย่างนั้น ทำอย่างนั้น แล้วมันได้จริงไหม ใฮ้ันนี้มันมีแต่เปลือก เพราะเราเห็นอยู่ ไม่อยากเอ่ย อย่างนี้อย่างนางอะไรนะ คีอ็อกเตอร์..เห็นไหม ที่เขาพยายามจะคืนรน เขาบอกว่าคืนรน คืนรนเพราะว่าเอาสิทธิสตรี เอาสิทธิความเสมอภาค เขาพูดอย่างนั้น

ถ้าสิทธิเสมอภาค พวกเราคิดสิ เอานี้วู้ขึ้นมาเลย เอามือขึ้นมาเลย แล้วทูปให้มันเท่ากัน ทูปให้นิ้วมือเท่ากันทั้งหมดเลย อ้าว ห่านี้วู้ไม่เสมอภาค ต้องทูปให้มันเสมอภาคให้ได้

เราจะบอกว่าเรื่องเวรเรื่องกรรม เราเกิดมานะ คุณ คุณสภาพร่างกายของเราสิ เราเกิดมาในครอบครัวเดียวกัน ทำไมมันไม่เหมือนกันละ มันมีเวรมีกรรมนะ ถ้าคนมีเวรมีกรรม สิ่งทีเวรกรรม มันต้นบัญญัติมา แล้วมันจะทำให้เหมือนกัน มันเป็นไปได้หรือ

เราก็พูดกันอยู่ว่าความเสมอภาค เรื่องสังคม เพื่อเจือจางกันนะ อันนี้เป็นเรื่องจริง แต่เรื่องจะให้เสมอภาค แม้แต่อาหาร อาหารรสชาติมันเอามาวางไว้สิ คนกินรสชาติไม่เหมือนกัน บางคนว่าอร่อย บางคนว่าจืดไป บางคนว่าเข้มไป บางคนไม่ชอบเลย ดิเตียน อาหารถ้วยเดียวกันนั้นแ่นะ แล้วเสริภาพใหม่ อย่างนี้เสริภาพใหม่

อย่างนี้มันยิ่งกว่าเสรีภาพอีก เพราะอาหารมาจากที่เดียวกันใช่ไหม ทุกคนกินต้องเหมือนกันนะสิ ทุกคนต้องบอกว่าดีหรือเลวด้วยกันสิ ทำไมมันไม่บอกว่าดีหรือเลวเหมือนกันละ นี่สิทธิเสรีภาพ นี่คิดเอาเองใจ ก็เพื่อฝันไปไง เราดูอยู่นะ

อย่างทางอเมริกา เมื่อก่อนเขาเอาทหารหญิงไปฝึกมาก เดียวนี้กองทัพอเมริกายอมรับแล้ว ว่าทหารหญิงสู้ทหารชายไม่ได้ แต่เมื่อก่อนก็คิดใจ ต้องได้ ต้องได้ เราคิดเป็นแบบวิทยาศาสตร์ มันเป็นไปได้หรือไม่ได้หรือก มันเป็นเรื่องของอะไรนะ เรื่องสรีระ มันจะเหมือนกันไม่ได้

ความจริงหลวงตาท่านพูดบ่อย เมื่อก่อนเขาบอกว่า พระเป็นลูกทุ่งสังคม พระเอาเปรียบสังคม ในทางสังคมนิยมเขาว่าไง ชนชั้น พระนี้ไม่ทำงาน หลวงตาก็บอกว่า เอาหมอมาไถนาไหม หมอ หมอหน้าที่หมอก็คือหน้าที่รักษาคณไช้ พระก็หน้าที่สอนศีลธรรม พระไม่ใช่ชวานา หน้าที่ของพระ เป็นพระให้สมบูรณ์ นี่ถึงถูกต้อง

แต่มันบอกว่าลูกทุ่งสังคม โห้ พระถ้าเป็นพระที่ดีนะ เราไม่อยากจะพูดเลย ถ้าเป็นพระที่ดี แล้วพระเป็นจุดยืนที่ดี สังคมไทย ทำตามครูบาอาจารย์ที่ดี กฎหมายไม่ต้องใช้เลย เป็นลูกทุ่งสังคมได้อย่างไร ทำให้สังคมนิยมเป็นสุขอีกต่างหาก

แต่จะไปคิดว่าพระเป็นลูกทุ่งของสังคม อย่างนั้นเอาพระไปไถนาสิ พระมันก็ชอบใจ พระทำสวนกันทำไร่กัน เอาของไปขายเพื่อเอาสตางค์กัน พระก็ชอบ ก็เป็นลูกทุ่งสังคมใช่ไหม ลูกก็ทำไร่เลย พอพระทำไร่แล้ว อ้าว พระเราไม่ต้องไปใส่บาตรแล้ว พระมีกินแล้วเห็นไหม

สังคมกับพระก็แยกออกจากกัน พระก็ไม่โดนตรวจสอบ สังคมก็ไม่มีผู้ชี้หน้าที่ถูกต้อง มันจะไปไหนกันนะ แต่พระต้องบิณฑบาตใช่ไหม ถ้าพระที่ปฏิบัติดีนะ โอ้โฮ ใส่บาตรจนพระเอามาไม่ไหวเลย ลีบลื้อจนไม่ไหว แต่พระที่ไม่ดีมานะ มากก็ไม่ใส่บาตรหรือก วิ่งหนีหมด พระกลับบาตรเปล่า

นี่ไง พระพุทธเจ้าทำระบบสุดขูด แต่พวกเรามันต้องมีนักวิชาการพุทธละเนาะ ทำวิจัยเรื่องวินัย ปริณญาเอก ทำวิทยานิพนธ์เรื่องวินัยไง ว่าวินัยให้ประโยชน์อย่างไรกับสังคม สิ่งที่พระพุทธเจ้าวางไว้ มันเป็นประโยชน์อะไรกับสังคม สังคมจะได้อะไรกับธรรมวินัยอันนี้

มันจะได้กราบ เหมือนฝรั่ง ทางวิชาการมันจะได้กราบใหญ่เลย ฝรั่งมากราบศูด ฝรั่งหมดเลย เวลาพระไตรปิฎกบอกไม่เอาไหนนะ พอฝรั่งบอกว่าวันวิสาขะเป็นวัน สำคัญแห่งโลก โอ้อโฮ ตื่นกันใหญ่เลย วิสาขะพระพุทธเจ้าบอกมาตั้ง ๒,๐๐๐ กว่าปี ไม่รู้ เรื่อง ทั้งๆ ที่เป็นเจ้าของศาสนานะ นี่พอฝรั่งพูด ทุกคนไปตื่นตื่น

เราเองมาพูด เราพูดเพื่อให้เห็นว่า เขาก็เห็นประโยชน์ แต่ความจริงแล้วนะ เราไม่ ตื่นเลย เพราะฝรั่งมันก็..หลวงตาบอกไอ้หัวดำๆ หัวแดงๆ หัวมันยังมีผมอยู่นั่นนะ ภิกษุ เราหัวโล้น ภิกษุเราต้องเป็นผู้นำสังคม ไม่ใช่สังคมมันมานำภิกษุ แล้วให้เขามานำ แล้ว ไปตื่นตื่นกับเขา

เราฟังแล้วเราไม่เห็นด้วย นี่พูดถึงธรรมวินัยนะ เราศึกษาสิ่งใดก็แล้วแต่ ธรรม วินัยเป็นกรอบเป็นกติกา เป็นสมมุติทั้งหมด พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ เพื่อให้เราประพฤติ ปฏิบัติ เพื่อให้ใจเราถึงธรรม เพื่อให้ใจเราพ้นจากทุกข์ สำคัญที่สุดคือใจพ้นจากทุกข์

ถ้าใจเราพ้นจากทุกข์ พ้นจากทุกข์พ้นด้วยวิธีอะไร มันจะเห็นประโยชน์ไง เห็น ประโยชน์สิ่งที่เกื้อหนุนเรามา ธรรมวินัยอันนี้ ถึงเวลาถึงที่สุดแล้ว หลวงตาคูครูบา อาจารย์สี กราบพระพุทธเจ้าด้วยหัวใจนะ กราบนะ พระพุทธเจ้ารู้ได้อย่างไร สิ่งที่เรา ได้มา พระพุทธเจ้าไม่รู้หรือคั้นมา เราจะฝีกมาได้อย่างไร คือท่านเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ แล้ว เรามาทำให้ได้นะ เราจะเคารพเจ้าของขนาดไหน มันถึงว่ามีคุณค่ามากไป

เห็นไหมพูดตอนเช้าเห็นไหม บอกเป็นไปไม่ได้เลย สาวกสาวกะพวกเรา ถ้าไม่มี พระพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้า มีอยู่ ๒ ประเภท มีพระพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธ เจ้าเท่านั้นที่ตรัสรู้เองโดยชอบ ที่ไม่มีครูบาอาจารย์ นอกนั้นไม่มี ไม่มี สาวก สาวกะ ต้อง มีคนชี้แนะ มีคนบอก แล้วในปัจจุบันนี้ สังคมที่มันชี้บอก มันชี้ไปไหนกันก็ไม่รู้ เราถึง สงวนตรงนี้ แต่เราก็คิดนะ ก็แค่ชั่วชีวิตหนึ่ง เพราะมันประสาเราเราไม่สามารถ

พระพุทธเจ้ายังวางธรรมวินัยไว้ ๕,๐๐๐ ปี พระพุทธเจ้าอยู่ ๘๐ ปี ท่านวางไว้ ๕,๐๐๐ ปี แต่ถ้าผู้มีบุญมาเกิดก็ยังสร้างต่อๆ กันไป ผู้มีบุญมาเกิด มันจะเห็นดีเห็นงามกับ ธรรมวินัย ผู้เป็นเปรตมาเกิด มันจะเห็นโต้แย้ง มันจะสร้างเอกลักษณะ มันจะสร้าง สัตยลักษณะของมัน ว่ามันแจวกว่าธรรมวินัย สังเกตพระสิมิลีชื่อแปลกๆ มีชื่อจัดตั้งดีๆ นั้นนะ มันอยากจุดเด่นไง มันมีจุดเด่น มีจุดขาย นั้นนะ ทั้งนี้แหละ

แต่ถ้าเป็นภิกษุเป็นธรรมวินัย ธรรมวินัยตั้งมา อย่างเช่น หลวงตาเห็นหลวงปู่มั่น มั่น ภูริทัตโต ภูริทัตโตอุปัชฌาย์อาจารย์ตั้งให้ เป็นชื่อพระ เป็นภาษาบาลี หลวงตาเห็น ไหม หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ญาณสัมปันโน อุปัชฌาย์ครูบาอาจารย์ตั้งให้แล้ว อย่าให้กิเลสตั้ง ไอ้มีเอกลักษณ์ มีจุดเด่นนะมันอยากตั้ง ตั้งชื่อเก๋ๆ ตั้งชื่อสิ่งที่เขาชอบใจ กิเลสทั้งนั้น

ถ้าเราเห็นว่า สิ่งที่มีครูมีอาจารย์ชี้แนะ สิ่งที่ดีน่าเป็นของดี ธรรมวินัยเป็นศาสดา ของเราอยู่แล้ว เราเคารพบูชา ถ้าเคารพบูชาจิตใจมันลง มันทำตามนั้น คนที่ทำตามคำ สอน มันจะถึงเป้าหมายได้ง่าย มันจะมีที่ไป

ไอ้คนที่ทำตามวินัย แล้วเหนือธรรมวินัย จะทำตัวให้เหนือธรรมวินัย มีจุดเด่น มี ลักษณะเด่นกับธรรมวินัย มันเหมือนกับเนรคุณธรรมวินัย จะมีอำนาจเหนือ แล้วมันจะ ไปรอดได้อย่างไร แล้วคุณสิ คนที่มีชื่อแปลกๆ สังเกตได้บั้นปลายชีวิตจะมีอะไรแปลกๆ ตลอดเลย เขาไม่เชื่อมั่นในธรรมวินัย

ถ้าเราเชื่อมั่นในธรรมวินัยของเราละ เราก็เชื่อครูบาอาจารย์ ฉะนั้นนางภิกษุณีใน เถรวาทเราไม่มี แต่ในปัจจุบันนี้พระผู้ใหญ่พยายามจะคืนรรจนจะทำได้ ทำให้ได้ เพราะอะไร เห็นว่ามหายาน เห็นว่าลัทธิอื่นเขาทำได้ไง เราก็อยากทำบ้าง แต่เราไม่คิด คุณสิ เหมือนคนไทย เมื่อก่อนเราอยู่กับเรือนไทยเรือนสูง บ้านเราน้ำท่วมฝนตกแดดออกไม่มีใคร เตื่อร้อนเลย อยากจะเป็นฝรั่งปูปาเก้ น้ำท่วมที่ลอยเป็นแพเลย

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน เป็นมหายาน เป็นเถรวาท อยากเป็นมหายานไง เราเป็นเถรวาท กันอยู่แล้ว ของเราสังคมไทย มันปูพื้นมานานแล้ว อยากจะเป็นมหายานไง อยากจะมี ภิกษุณีไง ก็เหมือนคนไทยอยากจะอยู่ทรงสเปน แล้วก็คอยคุณน้ำเวลาฝนตก คิดเครื่องชุด น้ำออกจากบ้าน ของคืออยู่แล้วสังคมไทย แต่คนโกส่เกลือกินต่าง อยู่กับของดีแล้วไม่รู้จัก ของดี ต้องให้ฝรั่งมันชี้ว่าดีหรือไม่ดีแล้วค่อยเชื่อมั่น

นี่เหมือนกันนะ ปัจจุบันเห็นพระเจ้า.. คำว่าธรรมนี่นะ พระมันจะรู้กัน คำว่า ธรรมของเรา ก็ว่าเขาพยายามปูพื้นไง คือเปิดช่องให้ทำได้แต่ตัวเองไม่กล้าพูดออกมา ถ้าพูดออกมากลัวกระแสตีกลับ ก็สร้างศรัทธภาพสร้างให้คนโน้นขึ้นมา พอถึงแล้วตัวเอง ก็ยอมรับคืออยากให้เป็น

แต่เราไม่อยาก เราไม่อยาก เพราะเราไม่ถือว่า เรื่องสมมุติ เรื่องข้างนอกเป็นเรื่องจริงจัง เห็นไหม พุคตอนเข้านะ เราอยากจะให้พวกเรามาประพฤติปฏิบัติ ให้พวกเราได้ลิ้มรสของธรรม ให้พวกเราได้หัวใจที่สูงส่ง ให้หัวใจเราที่เป็นดี ไอ้เปลือกนอกซึ่งมันเถอะ ไอ้เปลือกนอก

ไอ้ ใครๆ มาหาเรานะ เขาบอกว่าไม่สมฐานะเลย ทำไมไม่ห่มผ้าหล่อๆ ไม่นั่งดีๆ บางคนโยมเขามาถวายสังฆทานนะ เขาบอกว่าต้องพระ ๔ องค์ ต้องห่มผ้า ต้องมีผ้าสังฆาฏิมารับเขาเป็นสังฆทาน เราบอกไม่มีทาง กูไม่ห่มผ้าเหลืองชกมารับมิ่งหอรอก กูนี้แหละเป็นตัวแทนสงฆ์ เพราะในสงฆ์ ธรรมวินัยมีอยู่นะ เว้นไว้แต่สมมุติ

อย่างพระเราเนี่ย พระทองคำ ภิกษุจับต้องทองคำเป็นอาบัตินิสสัยปาจิตตีย์ แต่ถ้ามีสิ่งใดเป็นที่เขาเคารพบูชาทำด้วยทอง ให้สมมุติภิกษุองค์นั้นเป็นผู้รักษา รักษารูปเคารพนั้นไม่ได้รักษาทองคำ ฉะนั้นพระองค์นั้นไปจับทองคำ ไม่เป็นอาบัติ

เว้นไว้แต่สมมุตินะ พระพุทธเจ้านี้เปิดช่อง ถ้าคนเข้าใจแล้ว บริหารได้เรียบง่ายเลย ฉะนั้นเวลาจับสังฆทานนี้ก็เหมือนกัน ผู้รับกิจนิมนต์ ผู้แจกสลากภัตของเข้ามาเป็นของๆ สงฆ์หมดเลย สมมุติสงฆ์ไว้องค์หนึ่งเป็นผู้แจกของสงฆ์ ผู้อื่นมาหยิบเป็นอาบัตินะ เป็นของสงฆ์ เอาของสงฆ์เป็นของๆ ตัวเป็นอาบัติ แต่ภิกษุสมมุติไว้เป็นผู้แจก เอาของสงฆ์แจกให้ภิกษุ ไม่เป็นอาบัติ เว้นไว้แต่สมมุติให้มีหน้าที่ หน้าที่แจกของสงฆ์

นี่ก็เหมือนกัน เรามีหน้าที่ เราเป็นหัวหน้า เราเป็นหัวรถจักร ใครเข้ามาในวัดนี้ ถ้าเอาพระของเราที่ประพฤติปฏิบัตินั่งสมาธิเดินจงกรมอยู่ ต้องบอก เฮ้ยๆ หยุดก่อน หยุดก่อนมาห่มผ้า มารับสังฆทานก่อน เราไม่เห็นด้วย เราต้องการให้พระของเรา นั่งสมาธิปฏิบัติบูชา แล้วถ้าใครมาถวายสังฆทาน เรามีหน้าที่ เราเป็นหัวหน้า เรารับแทน มันจะเป็นอะไรไป

บอกรับไม่ได้ ต้องสงฆ์ ๔ องค์ เอ็งก็ไปหาวัดที่มี ๔ องค์ก็แล้วกัน

วัดนี้แหละเรามีหน้าที่ทำการแทนสงฆ์ เรารับให้ เรารับแทน ถวายสังฆทานเป็นสังฆทาน! เป็นสังฆทานโดยชอบธรรมเลย! ไอ้ที่ ๔ องค์นั่งเหลืองชกนั่งจิ๋วเปี้ยกนั้นนะ ไอ้นั้นมันสมมุติ ไอ้นั้นเห็นไหมที่เป็นงานวัดนะ มันมีพระไอ้ที่พระหมอดู มันมีหุ่นยนต์ ไอ้นั้นมันพระหุ่นยนต์ ๔ องค์ก็มานั่งใจ ให้พรไป

เราจะบอกว่า ถ้าเราจะสอนเขา เราจะโต้แย้งเขา เราต้องรู้รอบ ถ้ารู้รอบแล้วธรรมวินัยข้อไหน เราจะอธิบายให้ฟังเลย พระพุทธเจ้ามีเจตนาบัญญัติวินัยข้อนี้เพราะอะไร บัญญัติเพื่ออะไร บัญญัติไว้ทำไม แล้วบัญญัติแล้ว ยกเว้นอะไรบ้าง ทุกข้อ ถ้าเข้าใจเรื่องนี่หมดแล้วนะ กระบวนการอยู่สุขสบายมาก นี่พูดถึงบอกว่า แล้วเราเชื่อ แล้วเราเข้าใจนะของมันคืออยู่แล้ว

แต่พวกเรานี้พระสงฆ์ในเมืองไทย เอาพระไตรปิฎกขังไว้ในตู้ แล้วก็ประชุมกัน เอาวุฒิภาวะ เอาความเห็นทางวิทยาศาสตร์ เอาความเห็นที่ใครศึกษามา มีปัญญามาก เอาสิ่งนั้นมาประชุมกัน แล้วเอาตรงนี้มาเป็นหัวใจศาสนา แล้วไปขังพระพุทธเจ้าไว้ในตู้ในใจ ลองเวลาประชุมกัน แล้วเอาพระพุทธเจ้ามาร่วมประชุมด้วยนะ เอาพระพุทธเจ้าออกมา เอาพระไตรปิฎกมากางเลยนะ แล้วประชุมเรื่องพระไตรปิฎกนะ

ใครมันจะคิดว่าพระไตรปิฎก ปัญญาของใครจะคิดว่าพุทธวิสัย เวลาจะประชุมกันขังพระพุทธเจ้าไว้ก่อน เอาพระไตรปิฎกไปขังไว้ก่อน แล้วก็เอาปัญญาของโลกมาประชุมกัน โอ๊ย สงฆ์ ภิกษุห้ามไปในที่ศูนย์การค้า ภิกษุห้ามไป พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ตั้ง ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้วว่า อโคจรไม่ให้ไป

สิ่งที่เขามาบัญญัติๆ ที่เขามาพูดกันนั้นนะ ไร้สาระ ธรรมวินัยมีอยู่ทั้งนั้น เวลามันทำอะไร มันไม่เอาพระพุทธเจ้ามาประชุมด้วย มันขังพระพุทธเจ้าไว้ แล้วมันประชุมกันเอง แล้วมันบอกว่ามันเก่ง สมบัติพระพุทธเจ้าทั้งนั้น กล่าวคู่พุทธพจน์

พูดถึงชื่อสัตย์นะ ชื่อสัตย์แล้วทำคินะ โอ้โฮ พระพุทธเจ้านี้สุดยอดเลย แล้วถ้าปฏิบัติไปนะ เราจะกราบพระพุทธเจ้าด้วยหัวใจ

ถ้าเราไม่จริงกันเอง แล้วก็ โอ๊ย ศาสนาภิกษุณีๆ เกียกกัน จริงๆ นะ เราเห็นเป็นเรื่องไร้สาระลึบหายเลย เรื่องไร้สาระมากมาย ก็โอ้แค่จิ๋วมาห่ม ก็แค่เอาผ้ามาพันตัวนะ มันจะบ้า มึงแน่จริง มึงปฏิบัติมา มึงแน่จริง มึงปฏิบัติมา มึงเอาสมาธิมาอดคุณ เอาสมาธิเอาปัญญา มาอดคุณสิ อย่าเอาผ้ามาอดคุณ โอ้ผ้ามันในร้านเยอะเยอะ เรื่องไร้สาระมาก ไร้สาระสุดๆ เลย เอวัง